

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

Ο σ φ ρ η σ τ ή ς

Αθήνα 2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοιρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» και έχει επενδύσει με φωτογραφίες του την ποιητική συλλογή «Βαλβίδα Ασφαλείας» της Άννας Σπυράτου (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Τα θεατρικά του έργα «Άργος 2101», «Παλιές Ρίζες» και «Ψύθος» κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δανάη - Δήμητρα Μπόγδανου
(email: danai.dimitra@gmail.com)

***

Το θεατρικό έργο «Οσφρηστής» του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Έντουαρντ (45),

Φίλιπ (45),

Τζέημς (Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - 50),

Δόκτωρ Άλφρεντ (60),

Μπάρρεττ (Υπηρέτης - 33),

Φάμπιο (αδερφός του Πάβελ - 33)

***

Περίληψη

Σε μια μελλοντική δυστοπία, οι άνθρωποι γεννιούνται με τέσσερις αισθήσεις. Το ανθρώπινο γένος έχει απολέσει την όσφρησή του. Πού βρίσκονται πια τα αρώματα των λουλουδιών και πού η οσμή της βροχής στο χώμα;

Ο νεαρός Πάβελ αποτελεί την εξαίρεση στον κανόνα. Έχει εις γενετής αναπτύξει το χάρισμα να αντιλαμβάνεται τις μυρωδιές. Προσπαθεί να μεταφέρει στον κύκλο του με λόγια αυτό που δεν περιγράφεται: την οσμή των πραγμάτων. Ευχή και κατάρχα. Είναι είδωλο για τους αισθηματίες, μα ένας τρελός για τους ρεαλιστές. Η φήμη του εξαπλώνεται.

Η Πολιτεία, διερευνώντας τις ιδιαίτερες ικανότητες του Πάβελ, τον εντάσσει στις Υπηρεσίες της. Μετά από πειράματα, ο Πάβελ θα αποκτήσει ένα από τα βασικά «εργαλεία» του σιύλου, το όργανο του Jacobson, με το οποίο θα οσφραίνεται πλέον ακόμη και τον φόβο των ανθρώπων. Το τίμημα ωστόσο θα είναι βαρύ: ο Πάβελ θα μπει σε «απομόνωση» μιας και για την προστασία του οι «κοινές» κοινωνικές επαφές του απαγορεύονται. Θα γίνει ο ανιχνευτής αγνοουμένων και επικηρυγμένων. Μα η σημαντικότερη αποστολή του θα είναι να βρεθεί πλάι στους δικαστές πριν από την ετυμηγορία τους, γνωμοδοτώντας για «θολές» υποθέσεις. Μετατρέπεται σε σύγχρονο ορό της αλήθειας. Οσμίζεται την νευρικότητα και τον φόβο του ένοχου, οσφραίνεται την στενοχώρια του αθώου.

Στην επόμενη δίκη, ο εξαφανισμένος αδερφός του Πάβελ θα βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου για φόνο...

*Για διέξοδο,
ερεύνησε τα βάθη της ψυχής
για μια πνοή*

Lu Chi

Α' σκηνή

(Ο Έντουαρντ και ο Φίλιπ κάθονται σε ένα παγκάκι)

Έντουαρντ: Την οσμή της βροχής πάνω στο χώμα.

Φίλιπ: Αηδίες.

Έντουαρντ: Όπως στο λέω.

Φίλιπ: Μα είναι δυνατόν να μυρίζει το νερό;

Έντουαρντ: Η βροχή...

Φίλιπ: Ακόμη χειρότερα.

Έντουαρντ: ...πάνω στο χώμα. Ίσως να ειλύονται...

Φίλιπ: Ό,τι και να ειλύεται, εμείς αποκλείεται.

Έντουαρντ: ... μυρωδιές οξύτητας.

(Ο Φίλιπ κουνά το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του σαν να διώχνει μια σκέψη κι έπειτα δείχνει τον Έντουαρντ)

Φίλιπ: Μυρωδιές λέει.

Έντουαρντ: Την φρεσκάδα του λεμονιού...

Φίλιπ: Ειδικά αυτήν.

Έντουαρντ: ...σαν θαλασσινή αύρα.

Φίλιπ: Μου έχεις γίνει πολύ...

Έντουαρντ: Πολύ;

Φίλιπ: Ρομαντικός, ρε φίλε. Πολύ ρομάντζο!

Έντουαρντ: Φαντάσου.

Φίλιπ: Ναι.

Έντουαρντ: Φαντάσου αυτή την αίσθηση.

Φίλιπ: Έντουαρντ;

(Γιαύση - Ο Έντουαρντ πετάγεται από τη θέση του)

Έντουαρντ: Την Κυριακή.

Φίλιπ: Ποια Κυριακή;

Έντουαρντ: Παρέα.

Φίλιπ: Πού;

Έντουαρντ: Γιατί δεν έρχεσαι;

Φίλιπ: Δεν νομίζω να εννοείς...

Έντουαρντ: Έστω μία φορά.

Φίλιπ: Στο έχω ξεκαθαρίσει.

Έντουαρντ: Αυτή η δυσπιστία σου.

Φίλιπ: Ορθολογισμός, Έντουαρντ. Απλός, τίμιος ορθολογισμός.

Έντουαρντ: Σκοτώνεις το συναίσθημα, Φίλιπ.

Φίλιπ: Αιθεροβαμοσύνες...

Έντουαρντ: Πώς;

Φίλιπ: Λέω: αιθεροβάμων είσαι, μέγας. Πετάς στα σύννεφα. Μου θυμίζεις...

Έντουαρντ: Φίλιπ.

Φίλιπ: ...παιδάκι.

Έντουαρντ: Όταν τον ακούσεις.

Φίλιπ: Μου τα μεταφέρεις εσύ μια χαρά. Δεν μου χρειάζεται.

Έντουαρντ: Δεν έχεις ιδέα.

Φίλιπ: Σιγά μην αρχίσω να σέρνομαι ξοπίσω απ' τους τρελούς τούτου του κόσμου.

Έντουαρντ: *(κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα)* Μερικές φορές γυμνοί.

Μερικές φορές τρελοί.

Φίλιπ: Τι;

Έντουαρντ: Πότε λόγιοι.

Πότε ανόητοι.

Φίλιπ: Ναι...

Έντουαρντ: Έτσι εμφανίζονται πάνω στη Γη: Οι ελεύθεροι άνθρωποι.

Φίλιπ: Καλά... εσύ...

Έντουαρντ: Ινδική σοφία.

(Ο Έντουαρντ κάρτεται ξανά στο παγκάκι)

Φίλιπ: Θα σου συνιστούσα να τα κόψεις τα πολλά πολλά.

Έντουαρντ: Το αντίθετο θα συνιστούσα εγώ σ' εσένα.

Φίλιπ: Μην καταλήξεις σαν τον σαλό στο τέλος.

Έντουαρντ: Δεν είναι τρελός.

Φίλιπ: Αλλά, τι;

Έντουαρντ: Έχει το Χάρισμα.

Φίλιπ: *(Γελώντας δυνατά)* Σιγά να μην είναι και ο Προφήτης.

Έντουαρντ: Φαινόμενο, σου λέω.

(Ο Φίλιπ κουνάει το κεφάλι του)

Φίλιπ: Πρέπει να μιλήσω επειγόντως στην Κάθριν.

Έντουαρντ: Κι εγώ στη γυναίκα σου.

Φίλιπ: Ν' αφήσεις τη γυναίκα μου ήσυχη.

Έντουαρντ: Η Κάθριν μαζί μου είναι.

Φίλιπ: Τι εννοείς; Την τρέχεις κι αυτήν στις ομιλίες του;

Έντουαρντ: Έχει ανοικτό μυαλό, Φίλιπ.

Φίλιπ: Σαν το δικό σου, δηλαδή.

(Γιαύση - Αμνηχανία)

Έντουαρντ: *(κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα)* Η ευωδία του γιασεμιού...

Φίλιπ: Άντε πάλι.

Έντουαρντ: ...γλυκιά σαν καραμέλα.

Φίλιπ: Σαν τι;

Έντουαρντ: Τα αρώματα της εξοχής... Πληρότητα και αρμονία!

Φίλιπ: Ονειρεύεσαι.

Έντουαρντ: *(με στόμφο)* Ναι Φίλιπ, ονειρεύομαι! Αυτό ακριβώς! Ονειρεύομαι. Φυσικά και ονειρεύομαι. Έναν κόσμο, έναν θαυμάσιο κόσμο, όπου...

Φίλιπ: Πάν' αυτά, Έντουαρντ.

Έντουαρντ: Ο Πάβελ τους δίνει ζωή.

Φίλιπ: Ζωή το λες;

Έντουαρντ: Αν η αρχέγονη αίσθηση της όσφρησης, δεν είναι ζωή...

Φίλιπ: Πού ζεις, Έντουαρντ;

Έντουαρντ: Οφείλουμε να ελπίζουμε.

Φίλιπ: Να ελπίζουμε, όχι να ονειρευόμαστε.

Έντουαρντ: Το όνειρο είναι ο εραστής της ελπίδας.

Φίλιπ: Τα λέω εγώ.

Έντουαρντ: Έχεις αναρωτηθεί ποτέ σου, Φίλιπ;

Φίλιπ: Διαρκώς αυτό προσπαθώ.

Έντουαρντ: Πώς νιώθουν άραγε τα ζώα;

Φίλιπ: Εννοείς...

Έντουαρντ: Οσμίζονται, Φίλιπ. Έχουν ακόμη αυτή την ευλογία.

Φίλιπ: Άλλο τα ζώα.

Έντουαρντ: Είναι ζώα, κι όμως μας ξεπερνούν.

(Γιάυση)

Φίλιπ: Θα μας συγκρίνεις τώρα και με τα ζώα!

Έντουαρντ: Ο σκύλος μυρίζει την τροφή του.

Φίλιπ: Όπως όλα τα ζωντανά.

Έντουαρντ: Οσμίζεται το ταίρι του...

Φίλιπ: Αυτό μπορεί και να το ζηλεύω.

Έντουαρντ: ...την ώρα που εμείς πρέπει να βουτήξουμε τη γλώσσα μέσα στην κατσαρόλα με το έδεσμα για να καταλάβουμε αυτό που δεν μπορούμε να

εισπράξουμε μέσω αυτής της... αυτής της προεξέχουσας πυραμίδας ανάμεσα στα μάτια μας...

Φίλιπ: Η μύτη μας; Αρκεί που μας βοηθάει να αναπνέουμε.

Έντουαρντ: ...αυτού του πρωτόγονου οργάνου της όσφρησης.

Φίλιπ: Η κατώτερη απ' όλες τις αισθήσεις ήταν, λένε, η όσφρηση.

Έντουαρντ: Ακόμη κι αν ήταν, δεν την νιώσαμε ποτέ Φίλιπ.

Φίλιπ: Μνημόσυνο θα κάνουμε τώρα;

Έντουαρντ: Δεν ήταν λίγες οι φορές που η μυρωδιά επικρατούσε της γεύσης.

Φίλιπ: Μπα;

Έντουαρντ: Κάποτε ο άνθρωπος μαγευόταν από τις οσμές της φύσης.

Φίλιπ: Κάποτε.

Έντουαρντ: Τη μοσχοβολιά του ψωμιού που ψήνεται.

Φίλιπ: Κάποτε.

Έντουαρντ: Την οσμή του... *(κομπιάζει)*

Φίλιπ: Σταμάτα, για το Θεό!

Έντουαρντ: Αυτή τη γλυκώξινή μυρωδιά του αιδοίου, που τον έκανε να...

Φίλιπ: Μυρίζει και το....

(σχηματίζει με τα δάχτυλα των δύο χεριών του το σχήμα του αιδοίου)

Έντουαρντ: ...τον έκανε να...

Φίλιπ: Ακόμη και με τέτοια σας ξελογιάζει;

Έντουαρντ: Αχ, πόσο θα 'θελα...

(Ο Έντουαρντ κλείνει τα μάτια και εισπνέει βαθιά, αναστενάζοντας)

Φίλιπ: Πες μου τώρα ότι...

Έντουαρντ: Μακάρι...

Φίλιπ: Τι;

Έντουαρντ: Μακάρι κάποτε ο άνθρωπος ν' αρχίσει να οσμιζεται ξανά. Όπως τότε.

Φίλιπ: Όπως τότε. Πέρασαν όμως σχεδόν τρεις γενιές κι εμείς... *(Παύση)*

Τι φάχνεις τώρα, Έντουαρντ, ειλικρινά;

Έντουαρντ: Πώς μπορείς να είσαι τόσο πεζός;

Φίλιπ: Πραγματιστής.

Έντουαρντ: Κυνικός.

Φίλιπ: Ρεαλιστής! Ναι... Ρεαλιστής.

Έντουαρντ: Άσε λίγο την φαντασία σου.

Φίλιπ: Βλέπω εσένα και αλλάζω γνώμη.

Έντουαρντ: Δεν ζεις, Φίλιπ.

Φίλιπ: Δεν ζω;

Έντουαρντ: Ζήσε, επιτέλους! Ζήσε!

(Γιάση - Αμχανία. Ο Φίλιπ σηκώνεται από το παγκάκι και αρχίζει να περπατά στο χώρο)

Γνώριζες πως και τότε ο άνθρωπος είχε βιώσει παροδικά την ανοσμία;

Φίλιπ: Παροδικά; Δεν καταλαβαίνω;

Έντουαρντ: Εκατομμύρια νοσούντων εξαιτίας εκείνου του κορωνοϊού. Τότε. Οι πρώτοι ανοσμικοί.

Φίλιπ: Ξέρεις τι λέω εγώ;

Έντουαρντ: Πες μου.

Φίλιπ: Σας έχει βρει εκείνος ο Τράβελ-

(τον διακόπτει)

Έντουαρντ: Πάβελ.

Φίλιπ: Αυτός.

(Γιάση)

Σας έχει βρει εκείνος ο Πάβελ, σας έχει μυριστεί αφού το θες έτσι...

Έντουαρντ: Ναι...

Φίλιπ: ... όπως το τσιμπούρι μυρίζει το αίμα. Ναι! Σαν το τσιμπούρι. Και σας τρώει τα μυαλά λίγο λίγο.

Έντουαρντ: Ένας σεμνός και ταπεινός νεαρός είναι. Χωρίς ίχνος έπαρσης πάνω του.

Φίλιπ: *(ειρωνικά)* Τώρα αρχίζω ν' αλλάζω γνώμη.

Έντουαρντ: Ένας απλός αφηγητής των αισθήσεών του... Κάποια μέρα θα μιλούν όλοι γι' αυτόν.

Φίλιπ: Εμ, βέβαια. Τέτοιος λαοπλάνος δύσκολο ν' αποτύχει.

Έντουαρντ: Θα αποκαλυφθεί η αλήθεια.

Φίλιπ: Δεν διαφωνούμε σ' αυτό. Οι τσαρλατάνοι σπάνια επιβιώνουν.

Έντουαρντ: Φίλιπ, δεν έχεις ιδέα.

Φίλιπ: Ενώ εσύ;

Έντουαρντ: 23.000 εισπνοές κάθε μέρα!

(Ο Φίλιπ κάρφεται ξανά στο παγκάκι και πλησιάζει το κεφάλι του σε αυτό του Έντουαρντ)

Φίλιπ: Ποιος;

Έντουαρντ: Κι ούτε μια μυρωδιά στη μύτη μας.

Φίλιπ: Μπα;

Έντουαρντ: Φυτεύουμε τον κήπο μας κι αδυνατούμε να εισπνεύσουμε τη δροσιά της Άνοιξης.

Φίλιπ: Ναι. Στο φούρνο μέσα η γαλοπούλα και δεν μπορούμε να εισπνεύσουμε λίγα Χριστούγεννα.

Έντουαρντ: Κι αυτός ο άνθρωπος... Γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια την οσμή των πραγμάτων. Το βάθος τους.

Φίλιπ: Κι εγώ, αν το είχα σπουδάσει.

Έντουαρντ: Μία, μία τις ξεχωρίζει. Χωρίς δισταγμό. Χωρίς αναστολές. Οσμές λουλουδιών κι οσμές φρούτων. Οσμές γήινες μέχρι οσμές ηδονικές.

Φίλιπ: Ας είναι καλά η «Βίβλος της Όσφρησης», κύριέ μου. Αυτή η περίφημη εγκυκλοπαίδεια της Οσφρητικής Κληρονομιάς.

Έντουαρντ: Τι θες να πεις, Φίλιπ;

Φίλιπ: Κι εγώ αν την διάβαζα από μικρός...

Έντουαρντ: Έλα στα συγκαλά σου.

Φίλιπ: Υπάρχουν και άνθρωποι με φωτογραφική μνήμη ξέρεις, Έντουαρντ.

Έντουαρντ: Εδώ σου λέω οσμίζεται και περιγράφει μυρωδιές που ούτε καν υπήρχαν εκείνα τα χρόνια. Μυρωδιές νεότερες της Βίβλου.

Φίλιπ: Απ' το μυαλό του τις βγάζει. Σάμπως θα τον ελέγξει κανείς;

Έντουαρντ: Έλα μαζί μου και θα καταλάβεις πόσο έξω πέφτεις.

Φίλιπ: Ας είναι καλά αυτοί οι τελευταίοι οσφρηστές.

Έντουαρντ: Τι θες να πεις;

Φίλιπ: Άφησαν στο γένος μας την κληρονομιά τους.

Έντουαρντ: Εννοείς... (απότομα) Ναι.

Φίλιπ: Επιστήμονες.

Έντουαρντ: Και λογοτέχνες, φυσικά.

Φίλιπ: Η μαγική «Βίβλος της Όσφρησης».

Έντουαρντ: Προνόησαν εγκαίρως.

(Γιάωση)

Όταν βλέπεις ανθρώπους να γεννιούνται χωρίς να οσμίζονται...

Φίλιπ: Η κατάρα μας.

Έντουαρντ: Όταν βλέπεις την Ιατρική κοινότητα να σηκώνει τα χέρια ψηλά...

Φίλιπ: Καμιά επιστήμη δεν τα κατάφερε.

Έντουαρντ: Τι άλλο θα μπορούσες να κάνεις;

Φίλιπ: Τι άλλο;

Έντουαρντ: Απ' το να χαρίσεις την ιστορία σου, την εμπειρία σου, τις αισθήσεις σου τις ίδιες... Στις γενιές του μέλλοντος, σ' αυτούς που έρχονται.

Φίλιπ: Καλά τα λέω εγώ...

Έντουαρντ: Ας είναι ευλογημένοι.

Φίλιπ: ... πάλι μνημόσυνο κάνουμε.

Έντουαρντ: (με έμφραση) Κάποια μέρα θ' ανοίξουν ξανά τα ρουθούνια μας, Φίλιπ!

Φίλιπ: Ναι! Βεβαίως! Όταν εφεύρουμε τις ηλεκτρονικές μύτες!

Έντουαρντ: Με τις δικές μας θα τα καταφέρουμε.

Φίλιπ: Μονάχα αν το θελήσει η επιστήμη.

Έντουαρντ: Το θέλησε ήδη κάτι ανώτερο απ' αυτήν.

Φίλιπ: Πώς είπες;

Έντουαρντ: Η Φύση.

Φίλιπ: Μα πως...

Έντουαρντ: Γέννησε τον Πάβελ.

Στιγμαία Συσκότιση

Β' σκηνή

(Ο Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - Τζέημς και ο Δόκτωρ Άλφρεντ κάθονται σε ένα παγκάκι σε πάρκο)

Δρ Άλφρεντ: Οσφραντική μνήμη.

Τζέημς: Ναι.

Δρ Άλφρεντ: Οι οσμές των πραγμάτων όχι μόνο εντυπώνονταν στην μνήμη των ανθρώπων, μα ενεργοποιούσαν και τα συναισθήματά τους.

Τζέημς: Ε, βέβαια! Γι' αυτό και τους τραβούσαν από τη μύτη.

Δρ Άλφρεντ: Γνωρίζατε πως τον περασμένο αιώνα ορισμένες εταιρείες εκμεταλλεύονταν το γεγονός αυτό για μεγαλύτερα κέρδη;

Τζέημς: Με ποιόν ακριβώς τρόπο, Δόκτορ;

Δρ Άλφρεντ: Χρησιμοποιούσαν αρώματα στα προϊόντα τους.

Τζέημς: Πώς είπατε;

Δρ Άλφρεντ: Για παράδειγμα...

(Παύση)

...κινητά και τάμπλετ κολοσσού της τεχνολογίας, ξέρετε... εκείνα με την απαίσια οθόνη αφής του παρελθόντος... Ήταν αρωματισμένα με κεχριμπάρι στην συσκευασία τους ώστε με το άνοιγμά της ο καταναλωτής να αντιλαμβάνεται σχεδόν υποσυνείδητα ότι πρόκειται για ένα αυθεντικό προϊόν της εταιρείας.

Τζέημς: Κάτι σαν... σαν... Οσφρητικό μάριετινγκ;

Δρ Άλφρεντ: Θα μπορούσαμε να το ορίσουμε κι έτσι.

(Παύση)

Για την ακρίβεια, δεν ήταν λίγες οι εταιρείες που είχαν κατοχυρώσει το αρωματικό τους λογότυπο.

Τζέημς: Αρωματικό λογότυπο;

Δρ Άλφρεντ: Πώς θα μπορούσες να κάνεις τον πελάτη σου να θυμηθεί την εταιρική σου ταυτότητα, όταν ο άνθρωπος εκτίθετο σε 5.000 διαφημίσεις την ημέρα;

Τζέημς: Σ' αυτό παραμείναμε ίδιοι...

Δρ Άλφρεντ: Η έξυπνη απάντηση ήρθε μέσα από την αίσθηση της όσφρησης, η οποία επενέβαινε καθοριστικά στο τμήμα του εγκεφάλου που επεξεργαζόταν τα συναισθήματα, τη μνήμη και τη συνειρμική εκμάθηση.

(Γιάυση)

Το πιστεύετε πως οι θύμησες που ανακαλούνταν με τις οσμές ήταν περισσότερο συναισθηματικές και ζωντανές από αυτές που ανακαλούνταν με την εικόνα ή με τον ήχο;

(Γιάυση)

Πολύ απλά: ήταν εκατό φορές πιθανότερο να θυμηθεί κάποιος κάτι που μύρισε παρά κάτι που είδε, άκουσε ή άγγιξε.

Τζέημς: Και μιλούσαν για την όσφρηση σαν την κατώτερη των αισθήσεων.

Δρ Άλφρεντ: Πολλοί Αμερικανοί μεσίτες, προτού παρουσιάσουν τα υπό διαπραγμάτευση σπίτια σε υποψήφιους πελάτες, έψηναν ψωμί στους χώρους αυτούς.

Τζέημς: Δαίμονες του μάρκετινγκ από τότε!

Δρ Άλφρεντ: Κι όσο πιο παρελθόν, τόσο πιο περίεργα πράγματα. Θα μπορούσα να αναφέρω...

(Γιάυση - Αλλάζει θέμα)

Μα, μιας και είστε λάτρης των Τεχνών...

Τζέημς: Πείτε μου, Δόκτορ.

Δρ Άλφρεντ: ...θα σας μιλήσω για κάτι διαφορετικό.

(Γιάυση)

Γνωρίζετε μήπως για τους καλλιτέχνες οσμών;

Τζέημς: Ιδέα δεν έχω.

Δρ Άλφρεντ: Πρωτοπόρος υπήρξε ένας Γάλλος ζωγράφος και γλύπτης. Ήταν κάπου στις αρχές του εικοστού αιώνα, όταν ο Μαρσέλ Ντυσάν έκλεισε σε μια αμπούλα 50 ml Παρισινού αέρα.

Τζέημς: *(έκπληκτος)* Μα είναι αυτό δυνατόν;

Δρ Άλφρεντ: Την εποχή των οσμών ήταν.

Τζέημς: Με εκπλήσσετε!

Δρ Άλφρεντ: Στα τέλη του ίδιου αιώνα, συναντούμε μια καλλιτέχνιδα ονόματι Λίσα Κέρκ...

(Παύση)

Το δημιούργημά της;

Τζέημς: Ποιό;

Δρ Άλφρεντ: Εξέθεσε στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Νέας Υόρκης ένα έργο-άρωμα με τον τίτλο «Επανάσταση».

Τζέημς: *(με έμφαση - τραβάει την λέξη)* Εεε-επανάστασηη;

Δρ Άλφρεντ: Περιείχε οσμές καπνού, δακρυγόνων και καμένου πλαστικού...

Τζέημς: *(έκπληκτος)* Οσμές τι;

Δρ Άλφρεντ: ...μα τα κύρια συστατικά του ήταν οι μυρωδιές ιδρώτα, αίματος και ούρων!

Τζέημς: Ωστε έτσι μύριζαν οι επαναστάσεις;

Δρ Άλφρεντ: Φανταστείτε πως κατέληξε να πουλά το άρωμα σε μπουκαλάκια των 15 ml.

(Ο Τζέημς γελά δυνατά)

Δρ Άλφρεντ: Ας μην συνεχίσω όμως, νομίζω πως...

Τζέημς: Πάνω που ερεθίσατε το ευαίσθητο σημείο μου, Δόκτορ;

Δρ Άλφρεντ: Εννοείτε-

Τζέημς: *(τον διακόπτει)* Την αγάπη μου για την Τέχνη, φυσικά.

Δρ Άλφρεντ: Μην ανησυχείτε, αξιότιμε κύριε Τζέημς! Από δω και πέρα οι συναντήσεις μας πληθαίνουν.

Τζέημς: Εννοείτε;

Δρ Άλφρεντ: Σχετικά με τον Πάβελ...

Τζέημς: Ναι, βέβαια. Στο θέμα μας. Σχετικά με τον Πάβελ.

(Παύση)

Νομίζω σας κατέστη σαφές, Δόκτορ Άλφρεντ, πως η Πολιτεία μας στηρίζει πολλά σε αυτήν την υπόθεση. Ο Τομέας Δικαίου έχει ανάγκη από μια νέα...

(Γιάυση - Αποφεύγει την λέξη)

Καταλαβαίνετε.

Δρ Άλφρεντ: Το ίδιο ακριβώς και η επιστημονική μας κοινότητα, κύριε Τζέημς. Σας καταλαβαίνω απόλυτα.

Τζέημς: Η ανάπτυξη της καινοτομίας είναι βασική μας προτεραιότητα. Η Πολιτεία μας έχει ήδη εξαγγείλει μεταρρυθμίσεις που αποβλέπουν στην προσέλκυση νέων επενδύσεων στον τομέα έρευνας και τεχνολογίας. Κι αυτή η περίπτωση... Καταλαβαίνετε.

Δρ Άλφρεντ: Χαροποιούμαι ιδιαίτερος γι' αυτό... Μα, δεν θα πρέπει να αμελήσουμε πως, όταν η πρόσβαση στην καινοτομία εξασφαλίζεται κατά το πλείστον μόνο για τους οικονομικά ισχυρούς συμπολίτες μας... Θέλω να πω πως... η θεμελιώδης αλλαγή για να οδηγηθούμε σε έναν εύρωστο πολιτισμό...

(Γιάυση - Αμηχανία)

Τζέημς: *(Αλλάζει θέμα - κοφτά)* Ο Πάβελ λοιπόν...

Δρ Άλφρεντ: Δεν μπορώ να σας κρύψω τον ενθουσιασμό μου...

Τζέημς: *(με στόμφο)* Ώστε οσφραίνεται!

Δρ Άλφρεντ: Πρόκειται για μια εντυπωσιακή περίπτωση ανθρώπου, που ωστόσο...

Τζέημς: *(με στόμφο)* Οσφραίνεται;

Δρ Άλφρεντ: Επιτρέψτε μου, να σας εξηγήσω...

Τζέημς: *(με εμφανή θυμό)* Δόκτορ ΑΛΦΡΕΝΤ!

Δρ Άλφρεντ: Με άφησαν άναυδο οι γνώσεις του πάνω στο θέμα της όσφρησης... θέλω να πω, η ποιότητά τους, το εύρος τους. Τόσο που... δεν θα μπορούσα να αποκλείσω...

Τζέημς: *(με έκπληξη)* Ώστε οσφραίνεται!

Δρ Άλφρεντ: Ακόμη και αν υποθέσουμε πως η όσφρηση που επικαλείται ο νεαρός είναι αποκλήμα της φαντασίας του, έχουμε να κάνουμε με μια... με μια διάνοια. Δεν θα υπερέβαλα καθόλου λέγοντας πως οι γνώσεις του επί του θέματος ξεπερνούν σε πολλά σημεία ακόμη και τις δικές μου. Θα τολμούσα να πω, ίσως και αυτές των τελευταίων οσφρηστών.

Τζέημς: Ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα, Δόκτορ Άλφρεντ; Παρακαλώ!

Δρ Άλφρεντ: Μιλάμε για το αλλόκοτο της περίπτωσης Πάβελ! Πώς ένας άνθρωπος που ισχυρίζεται ότι κατέχει σήμερα αυτήν την χαμένη αίσθηση της σφρησέως είναι τόσο...;; Τόσο...

(Παύση)

Ταπεινός! Ναι! Ταπεινός! Πιο ταπεινός κι από Άγιο! Καμία απολύτως αλαζονεία.

(Παύση)

Οι εκλεπτυσμένοι τρόποι του, η ευγένειά του, η ομιλία του...

Τζέημς: Και είναι λόγος αυτός να μην έχει την ικανότητα να...

Δρ Άλφρεντ: Είναι και κάτι άλλο.

Τζέημς: (μονολογεί) Θα μου βγάλει την ψυχή!

Δρ Άλφρεντ: Να σας εξηγήσω...

(με γρήγορο ρυθμό) Η κατανόηση του ερεθισμού από μια αίσθηση οσμής είναι δύσκολο να ερευνηθεί, καθότι η έκθεση σε μια πτητική χημική ουσία προκαλεί διαφορετική απόκριση με βάση τα αισθητηριακά και φυσιολογικά σήματα, ενώ η ερμηνεία αυτών των σημάτων...

Τζέημς: (με θυμό) ΔΟΚΤΟΡ!

Δρ Άλφρεντ: ...επηρεάζεται από την εμπειρία, τις προσδοκίες, την προσωπικότητα ή άλλους περιστασιακούς παράγοντες.

(Ο Τζέημς χάνει την ψυχραιμία του. Σηκώνεται από το παγκάκι κι αρχίζει να περπατά στο χώρο. Βγάζει από το σακάκι του μια ταμπακιέρα κι ανάβει τσιγάρο. Ο Δόκτωρ Άλφρεντ παρακολουθεί αμήχανος με το βλέμμα του καρφωμένο στις κινήσεις του Τζέημς. Ο Τζέημς ξεφυσά με βαθιά εκπνοή τον καπνό)

Τζέημς: Σας ακούω, Δόκτωρ Άλφρεντ.

Δρ Άλφρεντ: Θεωρώ πως εσείς, ως Αξιωματούχος της Πολιτείας μας στον Τομέα Δικαίου, δεν θα δυσκολευόσασταν να...

Τζέημς: Ναι...

Δρ Άλφρεντ: (κοφτά) Θα χρειασθεί να πείσουμε τον Πάβελ, να υποβληθεί σε κλινικές εξετάσεις.

Τζέημς: (με έκπληξη) Αυτό ήταν όλο;

(Ο Τζέημς κάθεται ξανά στο παγκάκι και ρουφά το τσιγάρο του με απλανές βλέμμα)

Δρ Άλφρεντ: Πάντως... εάν μου επιτρέπετε...

Τζέημς: Πείτε μου, Δόκτορ.

Δρ Άλφρεντ: Σε κάθε περίπτωση...

Τζέημς: Ναι...

Δρ Άλφρεντ: ...θα ήταν κρίμα μια τέτοια ευκαιρία να πάει χαμένη.

Στιγμαία Συσκότιση

Γ' Σκηνή

(Ο Έντουαρντ και ο Φίλιπ κάθονται στο παγκάκι της Α' σκηνής)

Φίλιπ: Εδώ και έναν μήνα, ε;

Έντουαρντ: Μου έχει φανεί σαν αιώνας.

Φίλιπ: Ε, βέβαια.

Έντουαρντ: Τι;

Φίλιπ: Σου λείπει η δόση σου.

Έντουαρντ: Φίλιπ.

Φίλιπ: Η οσμή των πραγμάτων.

Έντουαρντ: Φίλιπ.

Φίλιπ: Φίλιπ και Φίλιπ! Έχεις πάθει εξάρτηση. Παραδέξου το επιτέλους!

(Παύση)

Πάω στοίχημα πως θα έδινες και την ψυχή σου για να καταφέρεις να οσφρανθείς.

Έντουαρντ: (κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα) Δεν υπήρχε Κυριακή που να μην...

Φίλιπ: Αυτές οι Κυριακές! Ναι... (Γελώντας) Έχουν κι αυτές το άρωμά τους;

Έντουαρντ: Τα αρώματα όλης της γης!

(Ο Φίλιπ γελά δυνατά)

Ήταν πάντοτε εκεί, κάθε πρωινό, να μας ταξιδεύει στον κόσμο των αισθήσεων!

Φίλιπ: (γελώντας ειρωνικά) Μας πήραν οι μυρωδιές σας...

Έντουαρντ: Κάθε Κυριακή κι ένα ταξίδι.

Φίλιπ: Κάθε Κυριακή κι ένα ξεμυάλισμα.

Έντουαρντ: Διάλεγε ένα πάγκο... Και πάντοτε εκεί, την ίδια ακριβώς ώρα, σαλπάρουμε...

Φίλιπ: Βάστα γερά τα κουπιά, Έντουαρντ!

Έντουαρντ: *(αγνοώντας τον - κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα)* Τη μια για μυρωδιές των λουλουδιών. Γαρδένιες και νυχτολούλουδα.

Φίλιπ: *(ειρωνικά)* Τι λες;

Έντουαρντ: Την άλλη οι μυρωδιές της Φύσης: λιβάδια και θάλασσες.

Φίλιπ: *(ειρωνικά)* Σπουδαία πράγματα.

Έντουαρντ: Το φρέσκο γρασίδι της Άνοιξης.

(Παύση)

Η αλμύρα του Αυγούστου.

Φίλιπ: Έντουαρντ;

Έντουαρντ: Μέχρι και τις οσμές του ανθρώπινου σώματος...

Φίλιπ: Ναι, ναι.

(σχηματίζει με τα δάχτυλα των δύο χεριών του το σχήμα του αιδοίου)

Του αιδοίου.

(Παύση)

Φαντάζομαι... Ηδονή σκέτη.

Έντουαρντ: Τι παράξενο!

Φίλιπ: Εντελώς, κι άλλο τόσο.

Έντουαρντ: Άλλες φορές έλεγε πως η γλώσσα ήταν φτωχή για να περιγράψει τις μυρωδιές που του ζητούσαμε.

Φίλιπ: Μπα; Είχε τέτοιο ελάττωμα;

Έντουαρντ: «Απεριγραπτες» έλεγε για κάποιες... Όπως αυτή του μητρικού γάλακτος, που μπορεί να κατοικεί για πάντα στην ψυχή σου σαν μια αγαπημένη ανάμνηση.

(Παύση)

Ή άλλες «ακατανόητες», όπως αυτή του αίματος...

(*ξαφνικά*) Πότε πότε μας μιλούσε και για ανιαρές... ή και απωθητικές ακόμη μυρωδιές.

Φίλιπ: Υπήρχαν και τέτοιες;

Έντουαρντ: Από τη βρόμα των ούρων, μέχρι την δυσωδία ενός ψόφτου ζώου. Πομπώδεις οσμές. Με βάρος ειδικό, έλεγε... Ζάλιζαν τον εγκέφαλο!

(*Παύση*)

Όπως καταλαβαίνεις, δεν μας ήταν ελκυστικά αυτά...

Φίλιπ: Ε, βέβαια, δεν είναι όλα όμορφα σ' αυτή τη ζωή.

Έντουαρντ: Μα εκείνη η αίσθηση που σου άφηνε βλέποντάς τον...

(*Παύση*)

Κάθε του εισπνοή σαν μια ματιά. Σαν να σε κοιτούσε με τα ρουθούνια.

Φίλιπ: Τεντωμένα δηλαδή. Σαν αρπακτικό!

(*μονολογώντας*) Χριστέ μου, τι έχω φταίξει;

Έντουαρντ: Σε απορροφούσε με την μύτη του. Σαν να... σαν να μύριζε το βαθύ σου είναι.

Φίλιπ: Ε, βέβαια. Όλοι οι άνθρωποι έχουν την μυρωδιά τους. Όλα τα σπίτια επίσης, έτσι δεν είναι;

Έντουαρντ: Φίλιπ!

Φίλιπ: Τι; Εσύ ο ίδιος μου τα έχεις μεταφέρει αυτά.

(*Παύση - Αμηχανία. Ο Έντουαρντ σηκώνεται από το παγκάκι κι αρχίζει να περπατά στο χώρο*)

Έντουαρντ: Φοβάμαι πως...

Φίλιπ: Φοβάσαι;

Έντουαρντ: Να δεις που κάτι καιρό έχει συμβεί.

Φίλιπ: Ναι. Ίσως...

Έντουαρντ: Το πιστεύεις κι εσύ;

Φίλιπ: Ίσως να τον έπνιζαν τίποτα επικίνδυνες οσμές.

Έντουαρντ: Δεν είναι αστείο!

Φίλιπ: Οι μυρωδιές της βενζίνης ας πούμε λένε ότι προκαλούν-

Έντουαρντ: Γιατί κάθομαι και σε ακούω;

Φίλιπ: Η φωνή της λογικής.

(Παύση - Αμηχανία)

Έντουαρντ: Το περίεργο είναι πως τα νέα που κυκλοφορούν-

Φίλιπ: Τα νέα;

Έντουαρντ: Ούτε ο αδερφός του έχει δώσει σημάδια ζωής τον τελευταίο μήνα.

Φίλιπ: Μπορεί να πήγαν κανένα ταξιδάκι.

Έντουαρντ: Με τι χρήματα να πάνε;

(Παύση)

Όχι, όχι... δεν μου το βγάζεις απ' το μυαλό....

Φίλιπ: Δεν μου είχες πει ότι έχει και αδερφό.

Έντουαρντ: Ναι. Μικρότερό του.

Φίλιπ: Κι έχει κι αυτός το Χάρισμα;

Έντουαρντ: Όχι δεν...

(Παύση)

Μα, ο Φάμπιο ακολουθεί τον αδερφό του παντού. Είναι ιδιαίτερο παιδί.

Φίλιπ: *(γελώντας)* Ενώ ο Πάβελ, καθόλου ιδιαίτερο παιδί δεν είναι.

Έντουαρντ: Το ξέρεις πως δεν έχουν γονείς;

Φίλιπ: Ορφανά δηλαδή και τα δύο;

Έντουαρντ: Δεν με κατάλαβες! Τους έχασαν σε μικρή ηλικία. Η μητέρα τους πέθανε στην γέννα του Φάμπιο. Ο Πάβελ ήταν μόλις δύο χρονών. Ίσως το σοκ να ήταν η αιτία που...

Φίλιπ: Μη συνεχίζεις. Δεν θέλω ν' ακούω αλλοπρόσαλλα πράγματα.

Έντουαρντ: Λίγο μετά έχασαν και τον πατέρα τους. Πέντε-έξι χρονών ήταν δεν ήταν, όταν...

Φίλιπ: Όταν;

Έντουαρντ: Τροχαίο ατύχημα!

Φίλιπ: *(εμφρατικά)* Τροχάιο; Μα σε ποιόν αιώνα ζούμε τέλος πάντων;

Έντουαρντ: Δεν ήταν καμία πλούσια οικογένεια, Φίλιπ.

Φίλιπ: Ε, και;

Έντουαρντ: Το όχημά του ήταν από τα τελευταία του είδους. Δεν είχε καν σύστημα αποφυγής σύγκρουσης. Καταλαβαίνεις...

Φίλιπ: Μη μου πεις ότι κυκλοφορούσε με αντίκα;

Έντουαρντ: Βγήκε παράνομα στην Κόκκινη-6 Λεωφόρο.

Φίλιπ: Σε ταχείας κυκλοφορίας με αντίκα;

Έντουαρντ: Το κατάφερε, ναι.

Φίλιπ: Και τι αντίκα; Χωρίς σύστημα αποφυγής-

Έντουαρντ: Το κακό δεν άργησε να συμβεί.

Φίλιπ: Αυτός πρέπει να ήταν πιο παλαβός κι από τον γιο του!

(Παύση - Ο Έντουαρντ κάθεται ξανά στο παγκάκι)

Έντουαρντ: *(συνωμοτικά)* Μεταξύ μας... Δεν ήταν και κανέννας Όσιος...

Φίλιπ: Να τα μας.

Έντουαρντ: Ακούγεται πως εκείνη την ημέρα, προσπαθούσε ν' αποφύγει την σύλληψη.

(Παύση)

Τον έθαψαν στο Γκρι-2 Κοιμητήριο. Ξέρεις...

Φίλιπ: Των Υποδίκων. Ξέρω.

Έντουαρντ: Δεν πρόλαβε καν να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Σκληρές αποφάσεις...

Φίλιπ: Με τέτοιο πατέρα πώς να μην το ρίξει στις μυρωδιές ο άλλος...

Έντουαρντ: Πολλές φορές από αγνάθι βγαίνει ρόδο.

Φίλιπ: Πάλι καλά που ο μικρός, ο...

Έντουαρντ: Φάμπιο.

Φίλιπ: Πάλι καλά που ο Φάμπιο ξέφυγε.

Έντουαρντ: Τους μεγάλωσε η γιαγιά τους.

Φίλιπ: Φαντάζομαι! Με τον Πάβελ στο ίδιο σπίτι...

Έντουαρντ: Ίσως σ' αυτό το κομμάτι να στάθηκαν τυχεροί.

Φίλιπ: Σε ποιο κομμάτι;

Έντουαρντ: Της ανατροφής τους.

Φίλιπ: (έκπληκτος) Τι; Είχε και η γιαγιά τη μύτη του εγγονού;

Έντουαρντ: Μπορείς επιτέλους κάποια στιγμή να σοβαρευτείς;

Φίλιπ: Σε παρακαλώ, Έντουαρντ. Σ' ακούω με μεγάλη προσοχή.

Έντουαρντ: Και με μεγάλο στόμα, επίσης. Δεν μπορώ να μιλήσω σοβαρά μαζί σου.

Φίλιπ: Έλα, συνέχισε. Κόβω. Αρχίζει ν' αποκτά ενδιαφέρον η ιστορία αυτού του Πάβελ.

(Γιάυση διαρκείας)

Έντουαρντ: Ήταν πολύ ανοιχτόμυαλος άνθρωπος.

Φίλιπ: Ποιος;

Έντουαρντ: Η γιαγιά, ποιος;

Φίλιπ: Για καλό το λες αυτό τώρα;

Έντουαρντ: Αιθέρια φιγούρα.

Φίλιπ: Αλαφροϊσκιωτη κι αυτή;

Έντουαρντ: Ανέθρεψε τον Πάβελ με κάθε φροντίδα. Υποστήριξε την ιδιαιτερότητά του με όλους τους τρόπους.

(Γιάυση)

Τόμοι λογοτεχνικών βιβλίων γέμιζαν το μικρό σπιτικό τους.

Φίλιπ: Ωστε αυτή τον ξεμυάλισε!

Έντουαρντ: Με την πενιχρή της σύνταξη και το κομπόδεμα που της είχε απομείνει, κατάφερε να δώσει στον Πάβελ την ώθηση που χρειαζόταν για να σηκώσει το βάρος του Χαρίσματος.

Φίλιπ: Μελό καταντάει το έργο.

Έντουαρντ: Τον σπούδασε στο Λευκό-9 Πανεπιστήμιο.

Φίλιπ: ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΕΩ ΕΓΩ!

Έντουαρντ: Τι λες εσύ, δηλαδή;

Φίλιπ: Σπουδαγμένος είναι, παιδί μου. Διαβασμένος. Πιο Χάρισμα;

(Γιάυση)

Κι εσείς ΤΑ ΟΡΝΕΑ...

Έντουαρντ: *(Σηκώνεται θυμωμένος από την θέση του και στέκεται πάνω από το κεφάλι του Φίλιπ. Τον δείχνει με το δάχτυλό του και ξεσπά. Με ένταση)*

ΠΟΤΕ ΣΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΚΟΥΣΕΣ! Πως μπορείς ΕΣΥ, ΚΥΡΙΕ ΦΙΛΙΠ, να έχεις και άποψη;

(Γιάυση)

Κρίνεις... Τι ακριβώς κρίνεις; Τόσες Κυριακές σε κάλεσα, μα εσύ προτίμησες τον υπνάκο σου. Μείνε σ' αυτόν λοιπόν κι άσε ήσυχους ανθρώπους για τους οποίους δεν έχεις την παραμικρή ιδέα του τι μπορούν να προσφέρουν!

(Ο Φίλιπ παρακολουθεί αποσβολωμένος)

Εσύ κι ο ΩΜΟΣ ρεαλισμός σου!

Φίλιπ: Ναι, μα...

Έντουαρντ: ΑΧΝΑ, Φίλιπ! ΑΧΝΑ μην βγάλεις ξανά για τον Πάβελ!

Στιγμαία Συσκότιση

Δ' Σκηνή

(Ο Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - Τζέημς και ο Δόκτωρ Άλφρεντ κάθονται στο παγκάκι του πάρκου της Β' Σκηνής)

Δρ Άλφρεντ: Κάποτε, οι σωματικές οσμές των ανθρώπων επηρέαζαν τις διαπροσωπικές σχέσεις. Το πώς μύριζε ένας άντρας ήταν κρίσιμο στην αναζήτηση μιας γυναίκας. Η σωματική οσμή ήταν η βασική ένδειξη για την επιλογή συντρόφου, επειδή αποτελούσε ένα σήμα υγείας.

Τζέημς: Ενώ εμείς σήμερα... Ίσια κι όμοια. Όλοι μας.

Δρ Άλφρεντ: Κάποτε, Σουηδοί ερευνητές, χρησιμοποιώντας μια τεχνική απεικόνισης του εγκεφάλου, είχαν αποδείξει πως οι εγκέφαλοι ομοφυλόφιλων και ετεροφυλόφιλων αντρών αποκρίνονταν διαφορετικά σε δύο οσμές που μπορεί να εμπλέκονταν σε ερωτική διέγερση. Οι ομοφυλόφιλοι άντρες αποκρίνονταν κατά τον ίδιο τρόπο όπως οι ετεροφυλόφιλες γυναίκες... Αν και δεν προσδιορίστηκε αν αυτό ήταν η αιτία ή το αποτέλεσμα.

Τζέημς: Εντυπωσιακό!

Δρ Άλφρεντ: Η μελέτη επεκτάθηκε και σε ομοφυλόφιλες γυναίκες. Τα αποτελέσματα ήταν συνεπή με τα προηγούμενα ευρήματα. Οι ομοφυλόφιλες γυναίκες δεν αποκρίνονταν σε ταυτοποιημένες ανδρικές οσμές, ενώ η απόκρισή τους σε γυναικείες οσμές ήταν παρόμοιες με των ετεροφυλόφιλων ανδρών.

Τζέημς: Με λίγα λόγια δηλαδή...

Δρ Άλφρεντ: Οι ανθρώπινες φερομόνες - ξέρετε, οι οσμές που χρησιμοποιούνταν για την επικοινωνία - έπαιζαν ρόλο στη βιολογική βάση του σεξουαλικού προσανατολισμού.

Τζέημς: *(απότομα)* Ο Πάβελ;

Δρ Άλφρεντ: Εννοείτε...

(Γιάωση)

Γιατί να ανησυχούμε;

Τζέημς: Απλή περιέργεια.

(Γιάωση - Αμηχανία. Κοιτάζονται στα μάτια)

Δρ Άλφρεντ: Οφείλω να σας ευχαριστήσω και δια ζώσης για την αμέριστη στήριξή σας στη διεξαγωγή των πειραμάτων.

Τζέημς: Την Πολιτεία μας, Δόκτορ Άλφρεντ. Την Πολιτεία μας!

Δρ Άλφρεντ: Και εσάς προσωπικά, αξιότιμε κύριε Τζέημς. Χάρη στις δικές σας ενέργειες, οι διαδικασίες επιταχύνθηκαν τόσο που-

Τζέημς: Σας έχω επισημάνει επανειλημμένως την σπουδαιότητα αυτής της ιδιάζουσας περίπτωσης. Το πόσα στηρίζει η Πολιτεία μας στις έρευνες που διεξάγονται για την ανάπτυξη του νέου μας υπερό...

(Παύση - Αποφεύγει τον χαρακτηρισμό- Αλλάζει θέμα)

Το βασιικό είναι πως ο Πάβελ οσφραίνεται. Βρισκόμαστε έπειτα από δεκαετίες μπροστά σε ένα πρωτόγνωρο - σχεδόν αδιανόητο θα έλεγα - γεγονός και είναι το λιγότερο που θα μπορούσα να κάνω ως Αξιωματούχος του Τομέα Δικαίου.

Δρ Άλφρεντ: Ήθελα να σας εκφράσω πως η συμμετοχή μου στο Πρόγραμμα-Οσφρηστής-

Τζέημς: Μα, τεθήκατε πλέον επικεφαλής. Για ποια συμμετοχή μου μιλάτε;

Δρ Άλφρεντ: Θέλω να πω-

Τζέημς: Όλα τα οφείλουμε στην πρωτοπόρα ιδέα σας, Δόκτορ Άλφρεντ!

Δρ Άλφρεντ: Οι άνθρωποι κοιτούν πάντα στο μέλλον, κύριε Τζέημς.

(Παύση)

Από την στιγμή που ο σκύλος μύριζε έως εκατό (100) χιλιάδες φορές καλύτερα από τους προγόνους μας, αυτή η εξειδίκευση της έρευνας πάνω στο θαύμα της φύσης που ονομάζεται Πάβελ ήταν απλά μονόδρομος για την επιστημονική μας κοινότητα.

(Παύση)

Τζέημς: Όσο περισσότερο μελετώ τα χαρίσματα αυτού του ζώου...

(Παύση)

Οι ικανότητές του είναι εντυπωσιακές.

Δρ Άλφρεντ: Μέχρι και τριακόσια εκατομμύρια οσφρητικοί υποδοχείς στην μύτη του, έναντι μόλις έξι εκατομμυρίων που διέθεταν οι άνθρωποι τότε... και ο Πάβελ σήμερα, φυσικά.

(Παύση)

Εάν ο άνθρωπος μπορούσε να ανιχνεύσει ένα κουταλάκι του γλυκού ζάχαρη στο καφέ του, ένας σκύλος είναι σε θέση να ανιχνεύσει την ίδια ποσότητα ζάχαρης σε ένα εκατομμύριο λίτρα νερού. ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ, ε! Φανταστείτε μια ποσότητα που αντιστοιχεί σε μία πισίνα ολυμπιακού μεγέθους.

Τζέημς: Κι εκείνο το Όργανο που αναζητούμε...

Δρ Άλφρεντ: Jacobson.

Τζέημς: Jacobson!

(Παύση)

Πώς ακριβώς...; Θέλω να πω... πώς θα βοηθήσει αυτό στην μετάλλαξη του Πάβελ;

Δρ Άλφρεντ: Όπως σας έχω ήδη εξηγήσει, το όργανο Jacobson το οποίο βρίσκεται στον ουρανίσκο του σκύλου, τον βοηθά να ανιχνεύσει ορμόνες, φερομόνες και άλλες χημικές ουσίες που απελευθερώνονται στον οργανισμό του ανθρώπου.

(Παύση)

(με ενθουσιασμό) Εάν καταφέρουμε σε δεύτερη φάση να αναπτύξουμε...

(Παύση)

Με το όργανο αυτό ο σκύλος μπορεί εύκολα να αναγνωρίσει ακόμη και την συναισθηματική κατάσταση των ανθρώπων... Καταλαβαίνετε: φόβος, νευρικότητα, στενοχώρια... Όλα στη φόρα! ΟΛΑ! Ακόμη κι όταν κάποιος αρρωσταίνει, ε...; Υπήρχαν σκυλιά που μύριζαν ακόμη και τον καρκίνο!

Τζέημς: Εννοείτε αυτήν την αρρώστια που θέριζε κάποτε τους προγόνους μας. Την μάστιγα του εικοστού πρώτου αιώνα.

Δρ Άλφρεντ: Αυτήν που οι άνθρωποι δεν τολμούσαν καν να προφέρουν το όνομά της.

Τζέημς: Κάθε εποχή... Κάθε γενιά, με τα τραύματά της.

(Παύση - Αμηχανία)

Η ράτσα που εντοπίσαμε πιστεύετε πως είναι η κατάλληλη για την ποιοτική αναβάθμιση του Προγράμματός μας;

Δρ Άλφρεντ: Η φυλή Μπλαντχάουντ είναι ο «βασιλιάς της όσφρησης», κύριε Τζέημς. Με τους περισσότερους όσφρητικούς υποδοχείς από κάθε άλλο σκυλί,

χρησιμοποιείται εδώ και αιώνες, από τα χρόνια του Μεσαίωνα ακόμη, στον εντοπισμό ανθρώπων. Μπορεί να εντοπίσει μια μυρωδιά ακόμα και μετά από δώδεκα (12) ημέρες.

Τζέημς: Αυτός είναι ο βασικός μας στόχος, Δόκτορ... Και στόχος δίχως δράση είναι απλά επιθυμία!

(Παύση)

Θέλουμε ο Οσφρηστής μας, να καταφέρει να εντοπίζει αγνοούμενους ανθρώπους. Τέρμα τα amber alert! Κι έπειτα... Έπειτα, πάμε και στα επικηρυγμένα καθάρματα που ταλαιπωρούν την κοινωνία μας.

Δρ Άλφρεντ: Ναι, μα και το Όργανο Jacobson. Ο φόβος και η νευρικότητα των ανθρώπων... Γιατί να μην...;

Τζέημς: Βήμα-βήμα, Δόκτορ Άλφρεντ. Έτσι χτίζονται οι αυτοκρατορίες.

(Παύση)

Η κοινωνία μας τούτη τη στιγμή έχει ανάγκη από ένα θαύμα! Μια αποκάλυψη που θα συγκλονίσει τον κόσμο και θα επαναφέρει στην Πολιτεία μας την εμπιστοσύνη που της αξίζει.

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς...

Τζέημς: Το ΟΡΑΜΑ ΜΑΣ, Δόκτορ...

(Παύση)

Και να θυμάστε: μια καινοτομία από μόνη της είναι ανεπαρκής. Αυτό που χρειάζεται είναι η απήχυσή της στην κοινωνία.

(Παύση)

Αυτό που προέχει είναι η άμεση ενεργοποίηση του Πάβελ. Η πρώτη φάση του Προγράμματος πρέπει, πάση θυσία, να τεθεί σε λειτουργία πριν...

Δρ Άλφρεντ: Πριν;

Στιγμαία Συσκότιση

Ε' Σκηνή

(Ο Έντουαρντ και ο Φίλιπ κάθονται στο παγκάκι της Α' σκηνής. Ο Έντουαρντ κρατά στα χέρια του μια εφημερίδα)

Έντουαρντ: Ορίστε. Ορίστε! ΕΔΩ δεξ!

Φίλιπ: Τα είδα στο διαδίκτυο.

Έντουαρντ: *(δείχνει το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας)* Όχι! ΕΔΩ δεξ. Τον τίτλο! Όχι στα ψιλά γράμματα. Άνοιξε τα στραβά σου!

Φίλιπ: Καλά ντε. Βλέπω.

Έντουαρντ: Τι λέει;

Φίλιπ: Ωχουου...

(Ο Φίλιπ σηκώνεται από τη θέση του)

Έντουαρντ: *(παρακολουθεί τον Φίλιπ με το βλέμμα του)* Μιλήστε, ΚΥΡΙΕ ΦΙΛΙΠ. Γιατί δε μιλάτε; Μουγκαθήκατε;

Φίλιπ: Έντουαρντ! Όρεξη έχεις;

Έντουαρντ: Εγώ αν έχω όρεξη;

Φίλιπ: Εσύ. Ναι εσύ. Από τότε που...

Έντουαρντ: Από τότε που βγήκα αληθινός. Πες το, λοιπόν! ΠΕΣ ΤΟ! Μη ντρέπεσαι. Δεν είναι ντροπή.

Φίλιπ: Ας είναι καλά η διορατικότητα της επιστήμης.

Έντουαρντ: *(γελώντας δυνατά)* Την καραμέλα σου εσύ.

Φίλιπ: Αν δεν έμπαινε στη μέση ο επιστημονικός κλάδος...

Έντουαρντ: *(διαβάζει δυνατά από την εφημερίδα)* «Ο Οσφρηστής σώζει ξανά. Η ζωή χαμογελά σε τρίχρονα αδέρφια».

(Παύση - τεντώνει με επίδειξη την εφημερίδα)

Για να πάμε και στην σελίδα επτά.

(Γυρίζει επιδεικτικά τις σελίδες)

Φίλιπ: Δε μου λες; Έτσι τη βγάζεις κάθε μέρα;

Έντουαρντ: Όχι, που θα κάθομαι να στραβώνομαι... να γέρνω το κεφάλι μου σαν τον τυφλοπόντικα στις οθόνες σας... ΧΑΡΤΙ, φίλε μου. Ευλογία! Το χαρτί είναι ευλογία. Αιώνες πέρασαν από την εποχή του ΑΓΙΟΥ Γουτεμβέργιου, μα καμία τεχνολογία, καμία επιστήμη δεν κατάφερε να το νικήσει. Αιώνια του η χάρη!

Φίλιπ: Αυτός ο ρομαντισμός σου...

Έντουαρντ: Να μην μιλήσω και για τη μυρωδιά του, ε! Αυτή τη ζεστή ευωδία του φρεσκοτυπωμένου...

(Γιάυση)

Μοιάζει, έλεγε ο Πάβελ, το μελάνι με μελωδία που ανεβάζει τη διάθεση.

Φίλιπ: Δε θα το μάθουμε ποτέ...

Έντουαρντ: Σου είπας.

(Γιάυση)

Για άκου τώρα εδώ. *(Διαβάζει άρθρο της εφημερίδας)*

«Τον γύρο του κόσμου έχει κάνει το νέο κατόρθωμα του Οσφρηστή, ο οποίος οδήγησε τα συνεργεία διάσωσης στον εντοπισμό δύο τρίχρονων αδερφών, της Ιρένε και του Φέηθ. Τα δίδυμα ανασύρθηκαν από τα συντρίμια του πολυκαταστήματος της γνωστής εταιρείας “Mother Care” στο Μπλου-8, σαράντα ώρες μετά την πτώση του προβληματικά ανεγερθέντος, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις, κτηρίου.»

“Είμαι πραγματικά χαρούμενη! Ο Ένας Θεός να ευλογεί τον Οσφρηστή... Οι προσευχές μου εισακούστηκαν και επανενώθηκα με τα μονάκριβά μου”, δήλωσε η μητέρα των τρίχρονων, συγκινημένη από την ανταπόκριση του κόσμου.»

Θες να συνεχίσω, κύριε Φίλιπ;

(Γιάυση - Ο Φίλιπ τον αγνοεί)

«Συγκλονιστικά ήταν τα στιγμιότυπα από τη διάσωση των παιδιών: Σφυρίγματα, χειροκροτήματα και δάκρυα χαράς πάνω σε έναν λόφο από συντρίμια, ενώ μετά τον απεγκλωβισμό τους τα δίδυμα δεν σταματούσαν στιγμή να κρατούν με το χεράκι τους τα δάχτυλα του σωτήρα τους.»

Δες εδώ την φωτογραφία, Φίλιπ!

Φίλιπ: Το άσχημο είναι πως χάθηκαν δεικνοχτώ ζωές.

Έντουαρντ: Θεε να συνεχίσω, κύριε Φίλιπ;

Φίλιπ: Τα ξέρω.

Έντουαρντ: Όμορφα. Να μην συνεχίσω μ' αυτό τότε. Οκεί. Ας πάμε σε κάτι εξίσου πρόσφατο.

Φίλιπ: Ποιο πάλι;

Έντουαρντ: Σου λέει κάτι το όνομα Ντόναλντ ΤΡΕΜΟΡ, Φίλιπ;

Φίλιπ: Ο...

Έντουαρντ: Ναι... Ο...

Φίλιπ: Έντουαρντ!

Έντουαρντ: Ναι Φίλιπ, ο «Βιαστής των Πάρκων». Ο κατά συρροή βιαστής και δολοφόνος που συνελήφθη για τέσσερις φόνους κι ομολόγησε άλλους οχτώ κατά την μαύρη τριετία της περιπλάνησής του.

(Γιάυση)

Θυμάσαι, ε; Αυτός που είχε απαγάγει άστεγο κοριτσάκι από πάρκο στο Μπλόκ-32 και αφού το κακοποίησε σεξουαλικά, το στραγγάλισε και πέταξε το άψυχο σώμα του σε μια αγροτική περιοχή.

Φίλιπ: Σταμάτα! Τώρα!

Έντουαρντ: Ποιος τον εντόπισε, Φίλιπ;

Φίλιπ: Αν δεν είχε επέμβει η επιστήμη...

Έντουαρντ: *(κουνώντας κοροϊδευτικά το κεφάλι του)* Συνεχίζεις με την καρραμελίτσα σου, ε; Τι να σου πω;

Φίλιπ: Από μόνος του δεν θα κατάφερνε τίποτα. Χωρίς τα πειράματα, ο Πάβελ...

(Ο Έντουαρντ σηκώνεται από τη θέση του)

Έντουαρντ: *(με δυνατή φωνή)* Έχει το Χάρισμα, Φίλιπ! ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Δέξου την πραγματικότητα! Ρεαλιστής είσαι. Γιατί δεν δέχεσαι την αλήθεια;

(Πετάει την εφημερίδα κάτω θυμωμένος)

Φίλιπ: Εξακολουθώ να πιστεύω πως χωρίς την συνδρομή της Πολιτείας-

Έντουαρντ: Και γιατί μονάχα αυτός, Φίλιπ; Γιατί μονάχα ο Πάβελ;

Φίλιπ: Εεεεε...

Έντουαρντ: Αφού η επιστήμη έχει τη δυνατότητα, γιατί δεν εφαρμόζει τα πειράματά της και στους απλούς ανθρώπους, Φίλιπ; Σε άτομα που δεν έχουν την ικανότητα του Πάβελ... Σε σένα και σε μένα και σε όποιον μαύρο κόρακα θες...

(Γιάυση)

Θα σου πω εγώ γιατί; Αν μπορούσε, θα το έκανε. Να είσαι σίγουρος. Είναι απλά τα πράγματα.

Φίλιπ: Ίσως στο μέλλον...

Έντουαρντ: Έτσι μπράβο! Ίσως στο μέλλον καταφέρουμε κι εμείς να...
(κλείνει τα μάτια και παίρνει βαθιά εισπνοή - Αναστενάζει)

(Γιάυση - Αμηχανία - Ο Έντουαρντ πλησιάζει τον Φίλιπ, τον αγκαλιάζει από τον ώμο και κάθονται ξανά στο παγκάκι)

Έντουαρντ: Έλα να σου πω και κάτι ωραίο τώρα.

Φίλιπ: Τι μυρωδιές θα μου ξεφουρνίσεις πάλι;

Έντουαρντ: Εντόπισα μια εργασία του Πάβελ από το Λευκό-9 Πανεπιστήμιο.

Φίλιπ: Να το ακούσω αυτό.

Έντουαρντ: Εκεί, λίγο μετά τον μεσαίωνα, λέει, ήταν διαδεδομένες οι νουθεσίες και τα γιατροσόφια για οσφραντική θεραπεία.

Φίλιπ: Οσφρητική θεραπεία;

Έντουαρντ: Οσφραντική.

Φίλιπ: Το ίδιο δεν είναι;

Έντουαρντ: Μνημονεύει ο Πάβελ στην εργασία του μια πραγματεία των αρχών του 1.600 μ.Χ. σύμφωνα με την οποία για την αποφυγή της πανώλης συνιστάται η συγκατοίκηση των ανθρώπων με τράγους.

(Ο Φίλιπ γελά δυνατά)

Μη γελάς καθόλου! Έχει τον τίτλο «Πώς να αποφύγετε την πανώλη» και αναφέρει πώς η ισχυρή μυρωδιά του τράγου θα εμπόδιζε τον μολυσματικό αέρα να εισέλθει στο χώρο!

Φίλιπ: Συνέβαιναν τέτοια πράγματα;

Έντουαρντ: Ιστορικά καταγεγραμμένο.

Φίλιπ: Αυτή η Ιστορία μας...

Έντουαρντ: Πολύ τρέλα, φίλε μου. Πολύ τρέλα...

Στιγμαία Συσκότιση

ΣΤ' Σκηνή

(Ο Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - Τζέημς και ο Υπηρέτης Μπάρρεττ κάθονται στο παγκάκι του πάρκου της Β' Σκηνής)

Μπάρρεττ: Τον πνίγει.

Τζέημς: Τι εννοείς τον πνίγει;

Μπάρρεττ: Τον πνίγει. Πώς να σας το πω;

Τζέημς: Με απλά λόγια.

Μπάρρεττ: Την σφίγγει και την ξεσφίγγει διαρκώς.

Τζέημς: Καινούργια γούστα;

Μπάρρεττ: Πρέπει να τον δείτε στον καθρέφτη.

Τζέημς: Καλά. Εκεί...

(Γιάυση)

Όλοι μπροστά στο είδωλό μας...

Μπάρρεττ: Τι όλοι;

Τζέημς: Πολλές φορές συμβαίνει να το χάνουμε λίγο... Αν αφηθείς στις σκέψεις... Ξέρεις... Αυτές που σε διαπερνούν όταν κοιτάζεις το ίδιο σου το πρόσωπο...

(Γιάυση)

Εσύ...; Δεν ταξιδεύεις εσύ, Μπάρρεττ;

Μπάρρεττ: Εγώ...;

(Γιάυση)

Ναι, κι εγώ.

Τζέημς: Λοιπόν;

Μπάρρεττ: Τον έχω πιάσει να μονολογεί.

Τζέημς: Και τι έλεγε δηλαδή;

Μπάρρεττ: Μιλούσε για θηλιά στο λαιμό. Να, έτσι...

(σφίγγει το λαιμό του με τα δύο του χέρια).

Γι' αυτό σας λέω. Τον πνίγει. Τον καταλαβαίνω.

Τζέημς: Και πώς αλλιώς δηλαδή να τον παρουσιάσουμε στις εκδηλώσεις; Με παπιγιόν; Ή μήπως θέλει...

Μπάρρεττ: Όχι, μα...

Τζέημς: Τα επίσημα απαιτούν γραβάτα. Αιώνες τώρα. Εξάλλου δεν είναι και κάθε μέρα...

(Γιάωση)

Προσπαθούμε, τέλος πάντων, όσο αυτό είναι δυνατό, να τον αποφορτίσουμε απ' τα παρελκόμενα.

Μπάρρεττ: Νομίζω πως αυτό είναι κάτι που επιθυμεί διακαώς και ο ίδιος.

Τζέημς: Διακαώς;

Μπάρρεττ: Θέλει να αφοσιωθεί στο έργο του. Πώς το λέτε εσείς, κύριε Τζέημς; Στην αποστολή του.

Τζέημς: Ναι, μα η δημοσιότητα απαιτεί και θυσίες.

Μπάρρεττ: Αυτό ακριβώς που σιχάινεται.

Τζέημς: Τις θυσίες;

Μπάρρεττ: Τη δημοσιότητα.

Τζέημς: Πώς;

Μπάρρεττ: Και τις επισημότητες. Απεχθάνεται τις επισημότητες.

Τζέημς: Τι εννοείς Μπάρρεττ;

Μπάρρεττ: Θα σας το πω, όπως ακριβώς το βλέπω πάνω του.

Τζέημς: Έτσι ακριβώς να μου το πεις. Τι σ' έχουμε εκεί;

Μπάρρεττ: Νιώθει λύπη!

Τζέημς: Λύπη;

Μπάρρεττ: Λύπη. Λύπη και στεναχώρια.

Τζέημς: Δεν καταλαβαίνω.

Μπάρρεττ: Λυπάται κύριε Τζέημς. Πώς αλλιώς να σας το μεταφέρω;

Τζέημς: Είναι αρχή ακόμη. Με τον καιρό...

Μπάρρεττ: Αμφιβάλλω...

Τζέημς: *(με θυμό)* ΜΠΑΡΡΕΤΤ!

(Ο Μπάρρεττ μαζεύεται - Ο Τζέημς σηκώνεται από το παγκάκι και περπατά στο χώρο. Βγάζει από το σακάκι του μια ταμπακίερα κι ανάβει τσιγάρο. Ο Μπάρρεττ παρακολουθεί αμήχανος με το βλέμμα του καρφωμένο στις κινήσεις του Τζέημς. Ο Τζέημς ξεφυσά με βαθιά εκπνοή τον καπνό)

Τζέημς: Μέσα σ' αυτήν την πολυτέλεια και λυπάται, Μπάρρεττ; Αυτό μου λες; Πεντακόσια τετραγωνικά μέτρα έπαυλη, στο «φιλέτο» της Πολιτείας, και λυπάται;

(Γιάυση)

Όλα στα πόδια του! Τ' όνομά του; *(δείχνει με τα χέρια)* Με κεφαλαία γράμματα στα πρωτοσέλιδα! Τα κατορθώματά του; Πρώτη είδηση στα κανάλια!

(Γιάυση)

Σώζει τις ζωές συνανθρώπων του, εντοπίζει εγκληματίες, κι εσύ μου λες πως λυπάται;

Μπάρρεττ: Κύριε Τζέημς...

Τζέημς: Εσύ τι κάνεις, Μπάρρεττ; Γιατί σ' έχουμε εκεί εσένα; Ίσα ν' απολαμβάνεις τις ανέσεις και τα προνόμια;

Μπάρρεττ: Κύριε Τζέημς, αν μου επιτρέπετε...

Τζέημς: *(αυστηρά)* Σύνελθε, ΜΠΑΡΡΕΤΤ!

Μπάρρεττ: Κάθε τρεις και λίγο, κύριε Τζέημς. Κάθε τρεις και λίγο του υπενθυμίζω τις πολυτέλειές του. Αυτές που του προσφέρονται απλόχερα. Τις ανέσεις του όλες. Ξανά και ξανά.

(Γιάυση)

«Στην προσωπική σας πισίνα θέλετε, κύριε Πάβελ; Τι θέλετε; Μήπως στο σπα το ατομικό σας...; Ααα... Δεν πάμε μια βόλτα στην αίθουσα κινηματογράφου; Έχω προμηθευτεί μια σπάνια κόπια της αγαπημένης σας ταινίας, κύριε Πάβελ... Τι θα λέγατε για τρία σετάκια στο γήπεδο τένις; Και με στοίχημα, έτσι;»

(Γιάση)

Κάποιες φορές τον πείθω, κύριε Τζέημς, μα κάποιες άλλες... Μάταιος κόπος.

Τζέημς: Και με τα κορίτσια, τι γίνεται;

Μπάρρεττ: Ααα... βέβαια. Ναι. Δεν λέω... Τις στιγμές της ιδιωτικής περιποίησης. Ξέρετε, τώρα. Αυτές οι αιθέριες παρουσίες... Μα...

Τζέημς: Άλλο πάλι.

Μπάρρεττ: Δεν έχει αυτή την άσβεστη φλόγα των πρώτων συνευρέσεων.

Τζέημς: Τι εννοείς;

Μπάρρεττ: Να, λίγο... Πώς να το πω...

(Γιάση)

(ψιθυριστά) Λίγο χλιαρός. Έχει κατεβάσει ταχύτητα.

Τζέημς: Παροδικό είναι.

(Γιάση)

Στην ανάγκη θα μειώσουμε τις επισκέψεις... Και τότε θα δεις.

(Γιάση - Ο Τζέημς σβήνει το τσιγάρο και τοποθετεί το αποσιγάρο σε ειδική θήκη που βγάζει από την τσέπη του. Ακολουθώς κάθεται ξανά δίπλα στον Μπάρρεττ)

Συνέχισε, Μπάρρεττ.

Μπάρρεττ: Του θυμίζω συχνά τις πριβέ δεξιώσεις με την αφρόκριμα της υψηλής κοινωνίας, μα...

Τζέημς: Μα;

Μπάρρεττ: Εκεί είναι που χτυπάω νεύρο. Το ευαίσθητο σημείο του... Η Αχίλλειος πτέρνα του, πώς το λέτε;

(Γιάση)

Σαν να τον διαπερνά ρεύμα. Μια απέχθεια.

Τζέημς: Και;

Μπάρρεττ: Μιλά για Υποκρισίες και Θέατρο. Κι έπειτα...

Τζέημς: Ναι...

Μπάρρεττ: Θυμάται αμέσως κάτι Κυριακές. Με τον απλό κόσμο.

(αλλάζει τον τόνο της φωνής του) «Εκεί ανάμεσά τους, να αφηγούμαι τα μέσα μου, τις αισθήσεις μου τις ίδιες. Σ' αυτούς που καταλαβαίνουν. Σ' αυτούς που νιώθουν».

(Παύση)

Κι αρχίζει έπειτα να μου περιγράφει μυρωδιές. Τρουφερή, λέει, σαν μαλακό φρούτο... Κι έπειτα άλλη οσμή. Αψιά, λέει, και έντονη σαν του ξυδιού... Θυμάται ακόμη και τη μυρωδιά που πότιζε το σπίτι τους και ζάλιζε, λέει, τις αισθήσεις... Και ότι προτιμά τα μικρά σπίτια γιατί έχουν μεγάλα παράθυρα. Δεν καταλαβαίνω...

(Παύση)

Κι έπειτα μιλά για θερινές αισθήσεις της νιότης του: την αλμύρα στο σώμα, τη ζεστή άμμο, τα ξερά χόρτα. Περίεργα πράγματα!

(Ο Τζέημς ακούει τον Μπάρρεττ αφοσιωμένος)

Κάθε πρωί βγαίνει και μυρίζει την πρωινή αύρα. Η δροσιά του παγωμένου αέρα, μου λέει, λεπτή σαν μετάξι.

(Παύση)

Τι να σας πω, κύριε Τζέημς; Με συνεπαίρνει κι εμένα!

Τζέημς: Έλα τώρα, Μπάρρεττ!

Μπάρρεττ: Αλήθεια, έχετε ποτέ συζητήσει κατ' ιδίαν μαζί του;

Τζέημς: (αυστηρά) Μπάρρεττ!

Μπάρρεττ: Συγγνώμη για το θάρρος, κύριε Τζέημς, μα πρέπει...

Τζέημς: Δεν θα σου δώσω αναφορά.

Μπάρρεττ: (απολογητικά) Εσείς ξέρετε καλύτερα.

Τζέημς: Άλλο. Πες μου. Τι άλλο;

Μπάρρεττ: Του μιλάω κι εγώ για τη δόξα. Την φήμη που τον ακολουθεί. Πόσο τον ζηλεύω και πόσο θα ήθελα να... Τέλος πάντων, δικά μου αυτά. Συγγνώμη, κύριε Τζέημς... Δεν νομίζω πως συγκινείται ωστόσο. Αντιπαρέρχεται στα λόγια μου μ' εκείνες τις περίεργες Κυριακές.

(Παύση)

Το μόνο που δείχνει να τον συγκινεί είναι...

Τζέημς: Ναι, Μπάρρεττ. Αυτό θέλω ν' ακούσω.

Μπάρρεττ: Αγαπά τα ταξίδια, κύριε Τζέημς. Τα λατρεύει. Είναι από τις λίγες εκείνες φορές που βλέπω το χαμόγελό του... Ναι, κύριε Τζέημς! Τον βλέπω να χαμογελά. Και χαμογελώ κι εγώ μαζί του. Μα...

Τζέημς: Πάλι, μα;

Μπάρρεττ: Μόνο τα ταξίδια αναψυχής. Γιατί τα επαγγελματικά... Ξέρετε.

Τζέημς: Τι να ξέρω;

Μπάρρεττ: Ούτε να τα θυμάται. Ενώ των διακοπών του, ε; Εκείνα στην Κάτω Αμερική και τα άλλα στην Κάτω Ασία... Εκεί ν' ακούσετε περιγραφές! Ινδίες δώσε του και πάρ' του την ψυχή.

Τζέημς: *(με έκπληξη)* Εδώ τον έχουμε στείλει μέχρι το Φεγγάρι κι αυτός μνημονεύει ακόμα τη Γη; Πετά στους μαύρους ουρανούς, Μπάρρεττ... πλάι στα άστρα...

Μπάρρεττ: Τι να σας πω;

Τζέημς: Κουβέντα, λοιπόν; Τσιμουδιά για τα διαστημικά ταξίδια;

(Γιαύση)

Το ξέρεις, Μπάρρεττ, ότι τον προηγούμενο αιώνα η ελίτ της παγκόσμιας κοινωνίας πλήρωνε ίσα με διακόσιες πενήντα χιλιάδες λίρες για ένα ταξίδι αναψυχής στο διάστημα;

Μπάρρεττ: Δεν γνώριζα ότι από τότε...

Τζέημς: Από τότε, Μπάρρεττ. Από τότε. Εν έτει 2020. Αυτά να του θυμίσεις. Αυτά ακριβώς!

Μπάρρεττ: Του έχει λείψει ο πρότερος κοινωνικός του βίος, κύριε Τζέημς, και ο περίγυρός του. Αυτός είναι ο καημός του.

Τζέημς: Ναι. Κι εγώ κάποτε ήθελα να γίνω κάτοικος της Σελήνης.

Μπάρρεττ: Τους αναζητά. Τους μνημονεύει με κάθε ευκαιρία.

Τζέημς: Ωρα είναι να τον ξαμολήσουμε πάλι στους δρόμους!

Μπάρρεττ: Του θυμίζω, κύριε Τζέημς, τους κινδύνους του έξω κόσμου. Του θυμίζω την ιδιαιτερότητά του. Το πόσο επικίνδυνο είναι να ξαναβρεθεί μόνος στα μέρη του παρελθόντος. Στις γειτονιές τις κακόφημες και στους δρόμους του μίσους. Με αυτό το χάρισμα που κατέχει.

Τζέημς: Να και κάτι σοφό!

Μπάρρετ: Μα η μεγάλη του έννοια, αυτή με την οποία ξυπνάει και αυτή με την οποία κοιμάται, μία είναι και την γνωρίζετε καλύτερα απ' όλους.

Τζέημς: Ξέρω, Μπάρρετ. Ξέρω.

Μπάρρετ: Δεν μπορεί να χωνέψει πως... Θέλω να πω, να εντοπίζει εγκληματίες και αγνοούμενους και να μην του έχετε αναθέσει ακόμη...

Τζέημς: Προέχουν άλλα, Μπάρρετ. Το γνωρίζει πολύ καλά και ο ίδιος.

Μπάρρετ: Ναι, μα είναι ο αδερφός του, κύριε Τζέημς. Έχει να τον συναντήσει από τότε που...

Τζέημς: Την υπόθεση την έχει αναλάβει η Πολιτειακή Αστυνομία. Έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην ικανότητα των Αρχών.

(Παύση)

Αυτό που θα ήθελα να του μεταφέρεις είναι πως βρισκόμαστε κοντά στον εντοπισμό του Φάμπιο. Καθησύχασέ τον. Θα εξαντλήσουμε κάθε δυνατότητα...

Στιγμαία Συσκότιση

Ζ' Σκηνή

(Ο Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - Τζέημς και ο Δόκτωρ Άλφρεντ κάθονται στο παγκάκι του πάρκου της Β' Σκηνής)

Δρ Άλφρεντ: Η έρευνα για την αποτελεσματικότητα της μετάλλαξης επεκτάθηκε σε δείγμα πενήντα υποθέσεων.

Τζέημς: Μιλάμε πάντοτε για σοβαρά εγκλήματα.

Δρ Άλφρεντ: Κακουργήματα. Από μεγάλες κλοπές και απάτες μέχρι βιασμούς και δολοφονίες.

Τζέημς: Πολύ καλά.

Δρ Άλφρεντ: Ο Πάβελ οσφράνθηκε, σε βάθος χρόνου, είκοσι πέντε κατηγορούμενους τους οποίους το Δικαστήριο είχε μόλις αθωώσει και άλλους τόσους οι οποίοι είχαν μόλις καταδικαστεί.

(Παύση)

Φυσικά, ο Πάβελ δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τους κατηγορούμενους και κανείς εκ των δύο δεν γνώριζε το παραμικρό για την απόφαση του Δικαστηρίου.

Τζέημς: Άριστα.

Δρ Άλφρεντ: Η όσφρηση του Πάβελ είχε απόλυτη επιτυχία και στις είκοσι πέντε περιπτώσεις των καταδικασμένων. Οσφράνθηκε σε όλους τον φόβο και την νευρικότητα της ενοχής.

Τζέημς: Άψογο! Αυτό είναι άψογο, Δόκτορ!

Δρ Άλφρεντ: Ωστόσο...

Τζέημς: Ωστόσο;

Δρ Άλφρεντ: Στις είκοσι πέντε περιπτώσεις των αθωωμένων, δεν είχαμε την ίδια αποτελεσματικότητα.

Τζέημς: Τι εννοείτε;

Δρ Άλφρεντ: Ο Πάβελ οσφράνθηκε τρεις ενόχους!

Τζέημς: Και λοιπόν;

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Άψογα! Το όργανο Jacobson δουλεύει άψογα, Δόκτορ!

Δρ Άλφρεντ: Δεν σας καταλαβαίνω.

(Ο Τζέημς σηκώνεται από το παγκάκι και περπατά στο χώρο. Βγάζει από το σακάκι του μια ταμπακιέρα κι ανάβει τσιγάρο. Ο Δόκτωρ Άλφρεντ παρακολουθεί αμήχανος με το βλέμμα του καρφωμένο στις κινήσεις του Τζέημς. Ο Τζέημς ξεφυσά με βαθιά εκπνοή τον καπνό).

Τζέημς: Ποιος μας λείει, Δόκτορ, πως αυτοί οι τρεις δεν είναι όντως ένοχοι;

Δρ Άλφρεντ: Μα, τότε-

Τζέημς: Γιατί να λανθάνει το όργανο του Οσφρηστή μας και να μην... να μην έχουμε να κάνουμε με δικαστική πλάνη;

Δρ Άλφρεντ: Ίσως να-

Τζέημς: Εξάλλου...

Δρ Άλφρεντ: Ναι, κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Δεν ενοχοποιήσαμε κανέναν αθώο! Έτσι δεν είναι, Δόκτορ; Πείτε μου...

(Παύση)

Όλοι οι καταδικασμένοι «ταυτοποιήθηκαν» από τον Οσφρηστή μας ως ορθώς καταδικασμένοι.

Δρ Άλφρεντ: Ναι, μα...

Τζέημς: Ε, τώρα αν αθωώθηκε και κάποιος ένοχος...

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς...

Τζέημς: Άψογα, Δόκτορ!

(Παύση)

Αντιλαμβάνεστε πως ξεπεράσαμε τις ίδιες μας τις προσδοκίες;

Δρ Άλφρεντ: Αυτή η μικρή απόκλιση...

Τζέημς: Οι τρεις περιπτώσεις στις πενήντα.

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Μιλάμε για το 6%... Στα όρια του στατιστικού λάθους, δηλαδή. Ανάξιο λόγου.

Δρ Άλφρεντ: Δεν διαφωνώ, μα... πρόκειται για ανθρώπινες ζωές.

Τζέημς: Ακόμη κι έτσι... Κανένα πείραμα δεν είχε ποτέ 100% επιτυχία. Οι καινοτόμες ιδέες απαιτούν θυσίες, Δόκτορ Άλφρεντ. Το γνωρίζετε πολύ καλά αυτό.

Δρ Άλφρεντ: Επιτρέψτε μου...

Τζέημς: Το όργανο Jacobson λειτουργεί ανέλπιστα θετικά!

Δρ Άλφρεντ: Θα ήταν ίσως πιο ασφαλές αν πραγματοποιούσαμε μερικούς ακόμη ελέγχους στην συμβατότητα του οργάνου-

Τζέημς: Έχουμε ένα υπερόπλο στα χέρια μας και μου λέτε να κοιτάζω το μουλάρι στα δόντια;

Δρ Άλφρεντ: Ίσως θα έπρεπε να επιμείνουμε-

Τζέημς: Ειλικρινά, δεν σας καταλαβαίνω. Επιτύχαμε το ακατόρθωτο! Αναπτύξαμε τις ικανότητες... τις οσφρητικές ικανότητες ενός σκύλου σε άνθρωπο. Στον άνθρωπό μας, Δόκτορ. Στον Οσφρηστή μας!

(Παύση)

Θα περίμενα τουλάχιστον ο ενθουσιασμός σας να ξεπερνά ίσως... ίσως ακόμη και τον δικό μου. Και αντί αυτού...

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς, επιτρέψτε μου.

Τζέημς: Σας ακούω.

Δρ Άλφρεντ: Η επιμονή μου για κάποιες ακόμη δοκιμές... μια περαιτέρω διερεύνηση της συμβατότητας του οργάνου Jacobson στον Πάβελ, δεν αναιρεί σε καμία περίπτωση την απέραντη ικανοποίησή μου για το επίτευγμά μας.

Τζέημς: Ο Τομέας Δικαίου έχει ανάγκη τον Οσφρηστή, Δόκτορ Άλφρεντ. Η Πολιτεία μας δεν μπορεί να περιμένει άλλο.

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς, δεν είχα σκοπό να...

Τζέημς: Αλλά, τι;

(Ο Δόκτωρ Άλφρεντ χαμηλώνει το κεφάλι - Ο Τζέημς σβήνει το τσιγάρο και τοποθετεί το αποσιγάρο σε ειδική θήκη που βγάζει από την τσέπη του. Ακολουθώντας κάθετα ξανά δίπλα στον Δόκτορα Άλφρεντ)

Τζέημς: Ο χρόνος είναι χρήμα, αγαπητέ μου! Και η Πολιτεία δεν έχει διάθεση για σπατάλες.

Δρ Άλφρεντ: Σκέφτεστε δηλαδή να θέσετε άμεσα τον Πάβελ στην διάθεση των δικαστικών Αρχών;

Τζέημς: Μονάχα για τις περιπτώσεις κακουργημάτων. Το είπαμε.

Δρ Άλφρεντ: Και πως ακριβώς-

Τζέημς: Θα συνδράμει με την όσφρησή του στην τελική απόφαση του Διακαστηρίου.

Δρ Άλφρεντ: Κάτι σαν...

Τζέημς: Συμβουλευτικό Όργανο. Ιδιαίτερα χρήσιμο στις αμφιλεγόμενες υποθέσεις.

(Γιάωση)

Αυτό σε πρώτο στάδιο. Διότι στα μεσοπρόθεσμα σχέδιά μας είναι, ανά τακτά χρονικά διαστήματα να επανεπιτιμούμε τις συνθήκες για πιθανή αναβάθμιση του Οσφρηστή... ίσως και ως τελικό αποφασίζοντα. Θα «επικυρώνει» τις αποφάσεις.

Δρ Άλφρεντ: Δηλαδή, πάνω από-

Τζέημς: Από τον Πρόεδρο. Ναι, Δόκτορ.

(Ο Δόκτωρ Άλφρεντ σηκώνεται από το παγκάκι)

Δρ Άλφρεντ: Τουλάχιστον...

Τζέημς: Ναι, Δόκτορ.

Δρ Άλφρεντ: Ας προσφέρουμε την ευκαιρία στην επιστήμη να αναπτύξει τις γνώσεις της.

Τζέημς: Ευθέως, μιλήστε μου.

Δρ Άλφρεντ: Δώστε μας την δυνατότητα να παρακολουθούμε την εξέλιξη του Πάβελ. Και να γνωμοδοτούμε ίσως για την καταλληλότητα-

Τζέημς: Μία φορά τον μήνα θα είναι δικός σας...

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς...

Τζέημς: Δύο.

Στιγμαία Συσκότιση

Η' Σκηνή

(Ο Δόκτωρ Άλφρεντ και ο Φάμπιο που φορά χειροπέδες κάθονται σε ένα κλειστό δωμάτιο δίχως παράθυρα. Ένα τραπέζι και δύο καρέκλες)

Δρ Άλφρεντ: Βρίσκεσαι σε δύσκολη θέση.

Φάμπιο: Είμαι ΑΘΩΟΣ! Πόσες φορές πρέπει να το πω;

Δρ Άλφρεντ: Το πτώμα άλλα μαρτυρά.

Φάμπιο: Δεν ήμουν εγώ!

Δρ Άλφρεντ: Πρέπει να μας βοηθήσεις.

Φάμπιο: Με ΑΠΗΓΑΓΑΝ. Σας τα είπα.

Δρ Άλφρεντ: Τι ιστορίες είναι αυτές, Φάμπιο;

Φάμπιο: Κάποιοι θέλουν το κακό μου!

Δρ Άλφρεντ: Θες να πιστέψουμε πως-

Φάμπιο: Να με πιστέψετε! ΝΑΙ! Αυτό θέλω! Να με πιστέψετε!

Δρ Άλφρεντ: Σε απήγαγαν λοιπόν... Υπάρχει κάποιος που να...

Φάμπιο: Ήμουν μόνος. Ο Πάβελ είχε χαθεί για μέρες...

(Παύση)

Τον τελευταίο καιρό μου είχε περιγράψει για κάποιους περίεργους τύπους που τον παρακολουθούσαν στενά... Είχε αρχίζει να προβληματίζεται ο ίδιος.

(με έμφραση) Ίσως αυτοί να...

(Παύση)

Δρ Άλφρεντ: Ναι, και;

Φάμπιο: Εγώ, δεν έδωσα σημασία. Ήξερα πως η ιδιαιτερότητά του, προκαλούσε πάντοτε πολλές συμπάθειες αλλά και πολλά μίσση. Ο Πάβελ έχει αυτήν την ικανότητα να-

Δρ Άλφρεντ: Το γνωρίζουμε πολύ καλά αυτό, Φάμπιο. Πίστεψέ με...

(Γιάυση)

Το θέμα μας όμως δεν είναι ο Πάβελ, αυτήν τη στιγμή.

Φάμπιο: Είναι καλά; Αυτό μονάχα με ενδιαφέρει.

Δρ Άλφρεντ: Σου είπα, Φάμπιο. Έχει κάνει άλματα στην ζωή του ο Πάβελ. Πρέπει να νιώθεις πολύ περήφανος για τον αδερφό σου. Είναι ξεχωριστός... μοναδικός πια στον κόσμο... Θα στα εξηγήσω. Πρέπει πρώτα να...

(Γιάυση)

Ανησυχούσε για σένα, Φάμπιο.

Φάμπιο: Θέλω να τον δω! Πότε επιτέλους θα-

(Ο Δόκτωρ Άλφρεντ πιάνει το χέρι του Φάμπιο)

Δρ Άλφρεντ: Πολύ σύντομα. Ησύχασε.

(Γιάυση)

Λοιπόν... Τι συνέβη;

Φάμπιο: Μ' έπιασαν ένα βράδυ στον ύπνο. Κοιμήθηκα στο δωμάτιο μου και ξύπνησα σ' ένα ξένο χώρο. Ένα δωμάτιο χωρίς κανένα παράθυρο, χωρίς καμία διέξοδο. Σαν σε όνειρο!

(Κοιτάζει το χώρο) Να, όπως εδώ που βρισκόμαστε ήταν! Μια σφαιλιστή πόρτα και μια εσοχή μονάχα στο κάτω μέρος της. Ίσα-ίσα για να χωρά ένα πιάτο με φαγητό. Κρεβάτι και κομοδίνο. Πίστεψα πως ονειρευόμουν. Έβαλα τις φωνές. Ούρλιαξα. Καμία απόκριση. Ποτέ δεν άκουσα κάποια φωνή.

Δρ Άλφρεντ: Και...

Φάμπιο: Πέρασαν εβδομάδες. Ίσως και μήνες. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου. Ευτυχώς που υπήρχε εκείνος ο μικροσκοπικός φεγγίτης στην οροφή. Αλλιώς δεν θα γνώριζα αν ήταν μέρα ή νύχτα.

Δρ Άλφρεντ: Μα... ποιος να θέλει το κακό σου, Φάμπιο;

(Ο Φάμπιο αγνοεί τον Δόκτορα Άλφρεντ)

Φάμπιο: Κάποια στιγμή, για να κρατήσω ζωντανή την ελπίδα, άρχισα να μετράω τις μέρες. Σαν τους φυλακισμένους. Γραμμούλες στον τοίχο. Με τα νύχια μου τις σκάλιζα...

Δρ Άλφρεντ: Φάμπιο.

Φάμπιο: Όταν ζήτησα να μάθω τι μέρα έχουμε μου έστειλαν μαζί με το γεύμα και ένα ρολόι... Τέτοια ήταν τα δώρα τους.

Δρ Άλφρεντ: Είχες αυτά που ζητούσες δηλαδή;

Φάμπιο: Όχι πάντα.

Δρ Άλφρεντ: Αλλά;

Φάμπιο: Ζήτησα επαφή με τον έξω κόσμο. Φώναξα. Ούρλιαξα ξανά. Μια τηλεόραση, ένα ραδιόφωνο. Μια εφημερίδα έστω... Να μάθω...

Δρ Άλφρεντ: Και;

Φάμπιο: Το μόνο που κέρδισα ήταν βιβλία. Μου έδιναν βιβλία. Ναι. Και μια μονάδα ήχου με όλη την δισκογραφία του Σοπέν.

Δρ Άλφρεντ: Ο αγαπημένος σου;

Φάμπιο: Το γνώριζαν αυτό.

Δρ Άλφρεντ: Ολ' αυτά μου φαίνονται...

Φάμπιο: Να συνεχίσω;

Δρ Άλφρεντ: Σ' ακούω Φάμπιο.

Φάμπιο: Δεν ξέρω πώς δεν τρελάθηκα εκεί μέσα. Έχετε ζήσει ποτέ σας τον εγκλεισμό, Δόκτορ; Έχετε ζήσει την απομόνωση;

(Γιάυση)

Μετρούσα ήδη τρεις μήνες και μέλλον κανένα δεν είχα. Άρχισα να αποδέχομαι το γεγονός πως δεν θα δω σύντομα τον έξω κόσμο. Μονάχα τότε ησύχασα κάπως... Με την αποδοχή.

(Γιάυση)

Ζητούσα έναν διάλογο. Να μιλήσω με κάποιον. Ν' ακούσω μια φωνή σαν άνθρωπος... Μάταιες προσδοκίες.

(Γιάυση)

Μα πάνω απ' όλα με βασάνιζε ένα τεράστιο γιατί; ΓΙΑΤΙ, Δόκτορ; Γιατί;

Δρ Άλφρεντ: Μάλιστα.

Φάμπιο: Πνιγόμουν! Όλα τούτα μου θύμιζαν σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Δεν ήθελα να πιστέψω...

(Γιάυση)

Έπειτα το μυαλό μου πήγε στον πατέρα μου. Τρέχα-γύρευε με τι βρομοδουλειές είχε μπλέξει, σιεφτόμουν. Ίσως κάποιοι να του το κρατούσαν ακόμη. Δεν ξέρω κι εγώ τι κακό μπορεί να είχε προκαλέσει.

(Παύση)

Αλλά έπειτα το απέρριψα κι αυτό. Τριάντα σχεδόν χρόνια μετά το θάνατό του ποιος θα ήθελε να πάρει εκδίκηση;

(Παύση)

Για να μην τρελαθώ ζήτησα χαρτί και μολύβι...

Δρ Άλφρεντ: Λογικό.

Φάμπιο: Άρχισα να γράφω τις σκέψεις μου. Κρατούσα ημερολόγιο. Ξετύλιγα στο χαρτί πάνω, το μέσα μου. Αράδες ολόκληρες.

Δρ Άλφρεντ: Μα... Αυτό ίσως αποδειχθεί χρήσιμο στην δίκη...

Φάμπιο: Το μόνο που μου άφησαν στον έρημο τόπο ήταν τα κλειδιά του αυτοκινήτου.

Δρ Άλφρεντ: Τα κλειδιά;

Φάμπιο: Τι σας λέω; Τα έχω ξαναπεί ολ' αυτά στους δικούς σας...

(Παύση)

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι ατμούς στο δωμάτιο... Ξύπνησα σ' ένα δάσος μπροστά σε εκείνο το αναθεματισμένο όχημα. Τρελάθηκα ξανά. Λέω κάποιοι παίζουν μαζί μου. Τρομαγμένος ήμουν ακόμη, μην νομίσεις... Παρά την ελευθερία μου ένιωθα τον φόβο να κυλάει στις φλέβες μου.

Δρ Άλφρεντ: Κι αυτό τότε;

Φάμπιο: Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου είχαν περάσει σχεδόν έξι μήνες. Ίσως και περισσότερα.

Δρ Άλφρεντ: Τόσο καιρό σε ψάχνουμε, Φάμπιο.

Φάμπιο: Σας είπα.

Δρ Άλφρεντ: Και το πτώμα;

Φάμπιο: Κάποιοι θέλουν πράγματι το κακό μου!

Δρ Άλφρεντ: Θεε να μου πεις πως αγνοούσες παντελώς την ύπαρξή του;

Φάμπιο: Ακριβώς αυτό!

Δρ Άλφρεντ: Στον έλεγχο της τοπικής Αστυνομίας βρέθηκες να οδηγείς ένα κλεμμένο αυτοκίνητο και το πτώμα μιας νεαρής γυναίκας στο πορτμπαγκάζ του. Καταλαβαίνεις πως...

Φάμπιο: Τα εξήγησα όλα στις Αρχές. Όπως ακριβώς κάνω σ' εσάς τώρα.
(Γιάυση)

Είμαι ΑΘΩΟΣ! Πρέπει να με πιστέψετε, Δόκτορ. Δεν έχω λόγο-

Δρ Άλφρεντ: Εγώ αυτό θέλω, μα για το δικαστήριο δεν είμαι σίγουρος πως...
(Γιάυση)

Ίσως ο Πάβελ χαρίσει το φως του.

Φάμπιο: Ο Πάβελ; Δεν καταλαβαίνω...

Δρ Άλφρεντ: Θα καταλάβεις, πολύ σύντομα.

Φάμπιο: Μιλήστε μου, Δόκτορ. Είναι καλά;

Δρ Άλφρεντ: Νομίζω πως έφθασε πια η ώρα του Οσφρηστή!

Φάμπιο: Του ποιου;

Δρ Άλφρεντ: Πρέπει να ξεκαθαρίσει το τοπίο.

Φάμπιο: Μα τον Θεό, δεν σας καταλαβαίνω.

Δρ Άλφρεντ: Έχε μας εμπιστοσύνη, Φάμπιο. Η αλήθεια θα λάμψει.

Στιγμαία Συσκότιση

Θ' Σκηνή

(Ο Έντουαρντ και ο Φίλιπ κάθονται στο παγκάκι της Α' σκηνής)

Φίλιπ: Είσαι παλαβός, ε;

Έντουαρντ: Είμαι τυχερός.

Φίλιπ: Καλά τα έλεγα.

Έντουαρντ: Τι;

Φίλιπ: Ίδιος μ' εκείνον θα καταλήξεις στο τέλος.

Έντουαρντ: Πολύ θα με χαροποιούσε αυτό.

(Γιάυση)

Φίλιπ: Λοιπόν;

Έντουαρντ: Στα είπα... Όλος ο κόσμος στην αίθουσα αγωνιούσε για τη μεγάλη ώρα.

Φίλιπ: Αυτά μας μάθαναν.

Έντουαρντ: Την ώρα του Οσφρηστή.

Φίλιπ: Όλοι οι παλαβοί στο ίδιο το κλουβί.

Έντουαρντ: Όλοι οι τυχεροί. Σαν εμένα. Ας είναι καλά η «Αγία» κληρωτίδα της Πολιτείας.

(Γιάυση)

Πίστεφέ με... Είναι ευλογία να παρακολουθείς, ακόμη και σήμερα, αυτόν τον άνθρωπο από κοντά. Εμπειρία ζωής είναι. Ένα θαύμα.

Φίλιπ: Μη σκας. Τα είδα κι εγώ τα χουνέρια του. Όλοι οι προτζέκτορες της πόλης τη δίκη έδειχναν.

Έντουαρντ: Αποδείχθηκε ιστορική στιγμή.

Φίλιπ: Ε, βέβαια. Αδερφός να δικάζει αδερφό;

Έντουαρντ: Χωρίς κανείς να γνωρίζει το παραμικρό, ε; Το φύλαξαν πολύ καλά το μυστικό οι Αρχές. Ο Πάβελ αγνοούσε τα πάντα. Το ίδιο και ο Φάμπιο.

Φίλιπ: Ε, βέβαια. Ήταν το μεγάλο στοίχημα για τον Οσφρηστή.

(Παύση)

Το καθήκον ή το συναίσθημα; Νους ή καρδιά;

Έντουαρντ: Να που προδόθηκαν και τα δύο...

(Παύση)

Ήταν μεγάλο λάθος να στήσουν τον Οσφρηστή απέναντι στον ίδιο του τον αδερφό.

Φίλιπ: Μιλάμε για τον Οσφρηστή, Έντουαρντ. Τον Έναν και τον Μοναδικό. Εσύ ο ίδιος τα έλεγες αυτά.

Έντουαρντ: Ναι, αλλά έξι ολόκληρους μήνες ήταν άφαντος ο αδερφός του. Έπρεπε να ξέρει.

Φίλιπ: Ο Φάμπιο ήταν ύποπτος για σειρά από φόνους. Φόνους, Έντουαρντ. Φόνους. Τι ακριβώς έπρεπε να ξέρει ο Πάβελ;

Έντουαρντ: Είναι αθώος ο Φάμπιο!

Φίλιπ: Σε άλλα συμπεράσματα καταλήγουν οι δικαστές.

Έντουαρντ: Ήταν παγίδα!

Φίλιπ: *(έκπληκτος)* Μα τι λες;

Έντουαρντ: Ίσως και ο υπόκοσμος, Φίλιπ! Με τόσους εγκληματίες που ξεσκέπασε ο Πάβελ...

Φίλιπ: Έντουαρντ!

(Παύση)

Έντουαρντ: Ας όφεται το σοκ!

Φίλιπ: Εγώ πιστεύω πως υποκρίθηκε.

Έντουαρντ: ΣΟΚ Φίλιπ. Συναισθηματικό ΣΟΚ!

Φίλιπ: Ε, καλά τώρα.

Έντουαρντ: Δεν οσμίζεται πια. Μπορεί και να μας τελείωσε. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;

Φίλιπ: Υποκρίνεται.

Έντουαρντ: Δεν έχει κανέναν απολύτως λόγο να το κάνει.

(Γιάωση)

Αν ήθελε, θα μπορούσε να υποκριθεί ότι οσφρίζεται την αθωότητα του αδερφού του. Μα δεν το έκανε.

Φίλιπ: Περίεργο αυτό πράγματι. Από τ' ανομολόγητα. Κανείς δεν κατάλαβε το γιατί. Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του...

Έντουαρντ: Έπαθε σοκ Φίλιπ. Έχασε την ο όσφρησή του.

Φίλιπ: Επιμένεις να το πιστεύεις αυτό;

Έντουαρντ: Αν άκουγες την κραυγή του μπροστά στη θέα του ίδιου του αδερφού του!

Φίλιπ: Μέχρι εκεί, τα προλάβαμε. Μετά όμως έπεσε μαύρο. Μας έκοψαν την ζωντανή αναμετάδοση. Ο Κώδικας δεοντολογίας βλέπεις δούλεψε μια χαρά. Το πήγε καλά ο σκηνοθέτης. Η κραυγή του Οσφρηστή ήταν η τελευταία εικόνα που είχαμε.

Έντουαρντ: Μάτωσε η ψυχή μου...

Φίλιπ: Ένα τρανταχτό ΑΔΕΡΦΕ ΜΟΥ ακούσαμε κι έπειτα... Όλα πάγωσαν. Η εικόνα μαύρισε.

Έντουαρντ: «OXI EΣY!»

Φίλιπ: Τι;

Έντουαρντ: «Οχι εσύ!», αυτά ήταν τα επόμενα λόγια του.

Φίλιπ: Και;

Έντουαρντ: Έχασε προσωρινά τις αισθήσεις του.

Φίλιπ: Λιποθύμησε;

Έντουαρντ: Δεν τον άφησαν, ούτε καν να αγκαλιάσει τον ίδιο του τον αδερφό. Το πιστεύεις;

Φίλιπ: Μάλιστα.

Έντουαρντ: Τηρήθηκαν πιστά τα πρωτόκολλα.

Φίλιπ: Δηλαδή;

Έντουαρντ: Ο Πρόεδρος επανέφερε την τάξη στην αίθουσα. Ο Οσφρηστής παρέμεινε στη θέση του δακρυσμένος. Μα το κακό είχε ήδη συμβεί.

Φίλιπ: Το κακό;

Έντουαρντ: Μονάχα αναπνοές.

Φίλιπ: Τι;

Έντουαρντ: Η μύτη του Πάβελ... Λειτουργούσε μονάχα για την αναπνοή του. Έπαψε να οσφρίζεται. Έγινε ένας από εμάς, Φίλιπ.

Φίλιπ: Εγώ αυτά, δε τα χάρτω.

Έντουαρντ: Συναισθηματικό σοκ. Έχεις ιδέα;

Φίλιπ: Να μου πεις εσύ θέλω.

Έντουαρντ: Μετά από μια τρομακτική ή τραυματική εμπειρία είναι συχνό φαινόμενο οι άνθρωποι να βιώνουν έντονα ψυχοσωματικά συμπτώματα και συναισθήματα ή να συμπεριφέρονται διαφορετικά. Αυτό μπορεί να συμβεί για κάποιους άμεσα, ενώ για άλλους μετά από αρκετές εβδομάδες ή και μήνες αργότερα. Στην περίπτωση μας μιλάμε για άμεση αντίδραση του οργανισμού. Ο Πάβελ δεν άντεξε το σοκ.

Φίλιπ: Περίεργα πράγματα...

Έντουαρντ: Τα πρώτα λόγια που φώναξε μετά την λιποθυμία του ήταν πως δεν ένιωθε πια την όσφρησή του.

Φίλιπ: Αυτά πες μου.

Έντουαρντ: Κατέρρευσε Φίλιπ. Ο μύθος του Οσφρηστή κατέρρευσε μέσα σε μία στιγμή.

Φίλιπ: Αποκαθήλωση. Έτσι ξαφνικά έρχεται πάντοτε.

(Παύση - Ο Έντουαρντ σηκώνεται και περπατά στο χώρο)

Έντουαρντ: Ανάθεμα στους υπαίτιους...

Φίλιπ: Στους ποιους;

Έντουαρντ: Αυτούς που τον έφεραν σ' αυτήν την κατάσταση. Σ' αυτές τις συνθήκες.

(Παύση)

Ήταν μεγάλο σφάλμα να τον υποβάλλουν σε αυτήν τη δοκιμασία.

Φίλιπ: Και πόσο θα τραβήξει όλο αυτό, ξέρουμε; Είναι μόνιμο;

Έντουαρντ: Για την πλειοψηφία των ανθρώπων οι επιπτώσεις του σοκ ξεινούν να υποχωρούν μέσα στους πρώτους μήνες. Το μυαλό και το σώμα χρειάζονται

κάποιο χρονικό διάστημα για την επεξεργασία επώδυνων εμπειριών. Ας ελπίζουμε πως-

Φίλιπ: Μια χαρά. Καθαρή θα την βγάλει.

Έντουαρντ: Καθόλου σίγουρο. Υπάρχουν και περιπτώσεις ανθρώπων που νιώθουν έτσι ολόκληρη τη ζωή τους. Τα συμπτώματα ενός συναισθηματικού σοκ μπορεί να συνοδεύουν κάποιον για ολόκληρα χρόνια, αν όχι για όλη του τη ζωή. Είναι δυνατόν κάποιος να ζει σε κατάσταση μόνιμου ψυχολογικού σοκ!

(Παύση)

Και γνωρίζεις πολύ καλά... όλοι μας το γνωρίζουμε... Ο Πάβελ ήταν ευαίσθητος χαρακτήρας.

Φίλιπ: Αιθέριο τον έλεγες κάποτε.

(Παύση - Ο Έντουαρντ κάθεται ξανά στο παγκάκι)

Κι εσύ πού τα έμαθες όλα αυτά, ρε Έντουαρντ;

Έντουαρντ: Διάβασα Φίλιπ. Έιατσα και ξεστραβώθηκα. Καίγομαι για τον Πάβελ. Μη με ρωτάς.

Φίλιπ: Καλά κι αυτός... να πάψει να οσμίζεται; Αυτό βρήκε; Τόσα καιά μπορούν να σε συναντήσουν... Να πάθαινε ο άνθρωπος κανένα καρδιακό επεισόδιο, άντε κανένα εγκεφαλικό ρε αδερφέ, να το δεχτώ. Μα να πάψει να λειτουργεί η όσφρησή του;

Έντουαρντ: Ίσως τα πειράματα...

Φίλιπ: Τι εννοείς;

Έντουαρντ: Ευαίσθητες ισορροπίες, Φίλιπ. Πολύ ευαίσθητες ισορροπίες. Όταν παίζεις με τη φύση των πραγμάτων, η εκδίκηση μπορεί να κάνει την εμφάνισή της εμφανικά. Καμιά φορά, ίσως κι ανεπανόρθωτα...

Στιγμαία Συσκότιση

Γ' Σκηνή

(Ο Αξιωματούχος της Πολιτείας στον τομέα Δικαίου - Τζέημς και ο Δόκτωρ Άλφρεντ κάθονται στο παγκάκι του πάρκου της Β' Σκηνής)

Τζέημς: Ήταν το τελευταίο μας χαρτί.

Δρ Άλφρεντ: Υπερβάλλαμε.

Τζέημς: Πέρασαν εννιά μήνες, Δόκτορ. Εννιά μήνες χωρίς τον Οσφρηστή. Έπρεπε να τον επαναφέρουμε. Το οφείλαμε στην κοινωνία μας την ίδια αυτό. Η Πολιτεία μας-

Δρ Άλφρεντ: Ήταν πολύ σκληρό, κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Μα ήταν ο μόνος τρόπος.

Δρ Άλφρεντ: Πολύ σκληρό.

Τζέημς: Η ίδια η ιατρική σας κοινότητα παραδέχθηκε πως η βλάβη στην όσφρηση του Πάβελ από το σοκ, θα μπορούσε να είναι και μόνιμη.

Δρ Άλφρεντ: Ήταν ένα από τα ενδεχόμενα.

Τζέημς: Εσείς οι ίδιοι μας διαβεβαιώσατε πως ένα δεύτερο σοκ για τον Πάβελ ίσως επανέφερε την τάξη στα πράγματα... Εννοώ την επαναλειτουργία της όσφρησης.

Δρ Άλφρεντ: Ναι, μα...

Τζέημς: Ναι, Δόκτορ Άλφρεντ.

Δρ Άλφρεντ: Ο σκοπός λοιπόν, αγιάζει τα μέσα, κύριε Τζέημς;

Τζέημς: Εσύ θα μου πεις.

Δρ Άλφρεντ: Δεν είμαι καθόλου βέβαιος.

Τζέημς: Ήταν η τελευταία ελπίδα μας. Η Πολιτεία έπρεπε να δράσει. Το ξαναλέω. Το οφείλαμε στην κοινωνία μας. Σ' αυτήν ανήκει ο Οσφρηστής.

Δρ Άλφρεντ: Ναι, μα ο τρόπος που επιλέξατε να-

Τζέημς: Δράσαμε συνεκτιμώντας τα δεδομένα της υφιστάμενης κατάστασης. Τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο.

Δρ Άλφρεντ: Κύριε Τζέημς!

Τζέημς: Μίλησε μου ανοιχτά, Δόκτορ Άλφρεντ. Τι άλλο θα μπορούσαμε να κάνουμε;

Δρ Άλφρεντ: Φρονώ πως τα όρια της ηθικής είναι πολύ λεπτά, κύριε Τζέημς και το να σκηνοθετείς τον θάνατο ενός ανθρώπου ίσως και να τα υπερβαίνει. Η υποτιθέμενη καταδίκη του Φάμπιο σε θάνατο και η εικονική εκτέλεσή του ήταν από μόνη της ικανή να δημιουργήσει ακόμη χειρότερες επιπτώσεις στην ψυχοσωματική κατάσταση του Πάβελ.

Τζέημς: Μαθήματα ηθικής θα μου κάνεις, Δόκτορ Άλφρεντ;

(Παύση)

Μπροστά στο διακύβευμα της επαναφοράς του Οσφρηστή στην ενεργό δράση, η ψυχική υγεία ενός ανθρώπου-

Δρ Άλφρεντ: Μη συνεχίζετε.

Τζέημς: ΕΠΡΕΠΕ να τον επαναφέρουμε. Με κάθε τρόπο. Και σωστά πράξαμε.

(Παύση)

Ξεχνάς τα επιτεύγματα αυτής της μεγάλης μας δημιουργίας; Κατασκευάσαμε έναν υπερήρωα! Ένα θαύμα της φύσης.

Δρ Άλφρεντ: Ο Πάβελ ήταν από μόνος του ένα θαύμα της φύσης.

Τζέημς: *(αγνοώντας τον)* Έσωσε ζωές ο Οσφρηστής μας, εντόπισε εγκληματίες και καταζητούμενους. Φυγόδικους και φονιάδες. Υπηρέτησε την Δικαιοσύνη με αμεροληψία. Τα ξεχνάς όλα αυτά; Τόσο κοντή μνήμη έχεις;

(Παύση διαρκείας - Ο Δόκτωρ Άλφρεντ σηκώνεται από το παγκάκι και περπατά)

Δρ Άλφρεντ: Ωστόσο, αποτύχαμε κύριε Τζέημς. Ούτε ο υποτιθέμενος θάνατος του αδερφού του στάθηκε ικανός να τον συνεφέρει. Έπρεπε να ήσασταν παρών την ώρα που του δείξαμε το βίντεο με τον κοιμώμενο Φάμπιο. Την ώρα που του ανακοινώσαμε πως εκτελέστηκε με δηλητήριο στις φλέβες.

Τζέημς: Ένα ψέμα ήταν.

Δρ Άλφρεντ: Πληγώθηκε βαθιά, κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Ένα ψέμα ήταν.

(Γιάυση Διαρκείας)

Δρ Άλφρεντ: Αποτύχαμε κύριε Τζέημς.

Τζέημς: Να μην το ξαναπείς αυτό!

Δρ Άλφρεντ: Ίσως όλα να ήταν ένα λάθος. Η παρέμβασή μας ήταν ένα λάθος. Είχαμε στα χέρια μας ένα θαύμα της φύσης και το καταστρέψαμε... Αξιότιμε, κύριε Τζέημς. Ο Πάβελ ήταν μοναδικός και ίσως έτσι θα έπρεπε να παραμείνει.

Τζέημς: Ασυναρτησίες! Υπηρετήσαμε τους ανθρώπους.

(Γιάυση Διαρκείας)

Δρ Άλφρεντ: Τι σκοπό έχετε κύριε Τζέημς;

Τζέημς: Τι εννοείς;

Δρ Άλφρεντ: Για τον Πάβελ. Τι σκοπό έχετε από δω και πέρα;

Τζέημς: Στην κατάσταση που βρίσκεται, δεν έχει να προσφέρει κάτι περισσότερο.

Δρ Άλφρεντ: Εννοείτε πως-

Τζέημς: Ο Πάβελ είναι πια σαν όλους τους άλλους. Ένας κοινός θνητός.

Δρ Άλφρεντ: Ναι, μα...

Τζέημς: Στην παρούσα φάση, δεν μας είναι πια χρήσιμος. Είναι ελεύθερος ν' ακολουθήσει το δρόμο του.

Δρ Άλφρεντ: Κι αν κάποια στιγμή καταφέρει ξανά-

Τζέημς: Τόσο αφελείς μας θεωρείς, Δόκτορ; Πίστευες πως...

(Γιάυση)

Ο Μπάρρεττ έχει γίνει επιστήθιος φίλος του Πάβελ. Ας έρθει αυτή η ευλογημένη ώρα που ο Οσφρηστής θ' αρχίσει να οσφρίζεται ξανά και η Πολιτεία μας θα βρεθεί και πάλι στο πλάι του!

Δρ Άλφρεντ: Εννοείτε πως ο Μπάρρεττ...

Τζέημς: Ο Πάβελ είναι ελεύθερος να κάνει ξανά τη ζωή του.

ΙΑ' Σκηνή

(Μια σκιά κάθεται στο παγκάκι της Α' σκηνής. Δίπλα της ένα βιβλίο. Μια φωνή περιγράφει τις σκέψεις της σκιάς)

Φωνή: Επιτέλους! Με τους Ανθρώπους ξανά. Μ' εκείνους που με το νου τους οσφραίνονται. Μ' εκείνους που νιώθουν. Μ' εκείνους που ονειρεύονται.

(Γιάυση)

Οι ανοιχτές καρδιές συναντιούνται... Συμβαίνει πάντοτε.

(Γιάυση διαρκείας)

Εκείνη η μέρα... Ημέρα χαράς... Μα και λύπης.

Είπαν τότε: «Ανάλυσε την μυρωδιά όπως εσύ ξέρεις. Εσύ μονάχα μπορείς. Εσύ πρέπει».

(Γιάυση)

Είπαν: «Συγκεντρώσου και μύρισε! Τι περιμένεις λοιπόν; Κάνε τη δουλειά σου! Όχι αισθήματα, όχι δάκρυα».

(Γιάυση)

Είπαν: «Υπάρχει φόβος εδώ; Ταραχή υπάρχει; Οσφρήσου».

Είπαν...

(Γιάυση)

Όμως, εγώ δεν το μπόρεσα. Ήταν αργά πια. Ναρκωμένος απ' το συναίσθημα. Πνιγμένος απ' τη συγκίνηση. Οι χτύποι της καρδιάς, το ρυθμό είχαν κλέψει της όσφρησης.

Είπαν...

(Γιάυση)

Μα, ποιον φόβο και ποια ταραχή; Ποια ενοχή να μυρίσω εγώ; Του ίδιου μου του αίματος; Του αδερφού μου του ίδιου;

Είπαν...

(Γιάυση)

Μα, έτσι έπραξε ο οργανισμός μου: μια ψύχρα με διαπέρασε. Μυρωδιά καμία στον αέρα... Όλα πια είχαν σβήσει. Έτσι, απλά... Ανάσες λευκές. Ανάσες άοσμες.

Είπαν...

(Γιάυση)

Μα, έπαψα πια να οσφραίνομαι... ΠΟΥ είναι τώρα ο φόβος;

Είπαν...

(Γιάυση)

Μα, το παρελθόν μας σαν τα όνειρα ίδιο δεν είναι; Αυτά που ξύπνιος έζησες κάποτε... κι αυτά που κοιμώμενος είδες... Σήμερα όλα ΕΝΑ δεν είναι;

(Γιάυση)

Το ΠΑΡΟΝ. Αυτό που πάντα κρατά της ζωής τα ηνία. Το ΠΑΡΟΝ. Αυτό μόνο...

(Γιάυση διαρκείας)

Ελεύθερος σήμερα, πάλι! Η ψυχή με ανάσες βαθιές... Αναπνέει... Ξανά.

(Γιάυση)

Στα χωράφια τ' Αυγούστου... Εκεί... συντροφιά μ' ένα βιβλίο. *(Γιάυση)*

(Η σκιά ανοίγει το βιβλίο και δείχνει να διαβάζει)

Έγραφε ο συγγραφέας αλλοτινής εποχής:

«Γιατί οι άνθρωποι μπορούσαν να κλείσουν τα μάτια τους μπροστά στο μεγαλόπρεπο και στο τρομερό... μπορούσαν να κλείσουν τ' αυτιά τους στις μελωδίες και στα μαυλιστικά λόγια. Μα δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τις οσμές. Η μυρωδιά ήταν αδερφή της αναπνοής. Έμπαινε μέσα τους μαζί με τον αέρα που ανάσαιναν... έμπαινε ίσια στην καρδιά τους, κι αποφάσιζε για την περιφρόνηση ή την συμπάθεια, για την αηδία ή τον πόθο, για το μίσος και την αγάπη»¹.

(Γιάυση διαρκείας)

(Η σκιά κλείνει το βιβλίο και σηκώνεται από το παγκάκι. Με τα επόμενα λόγια της φωνής η σκιά αποχωρεί από την σκηνή)

---

¹Απόσπασμα από το «Άρωμα» του Πάτριχ Ζίσιοντ.

Με τους Ανθρώπους τώρα, ξανά! Μ' αυτούς που με το νου τους σφραγίζονται.
Μ' αυτούς που νιώθουν. Μ' αυτούς που ονειρεύονται.

(Γιάση)

Συμβαίνει πάντοτε. Οι ανοιχτές καρδιές συναντιούνται...

ΤΕΛΟΣ